

กระโถนข้างธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๕๕ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

เส้นทางพระโพธิสัตว์ (ต่อ)

ทางขึ้นอย่างเดียวนี้หนาวเท่าหนาวก็เหวี่ยงซิมหลัง ถึงองค์พระบรมธาตุอินทร์แขวน แดดเข้ากำลังงาม สวดอิติปิโสถวายบูชา ๓ จบ สรงน้ำหอมและปิดทองถวายเป็นพุทธบูชา จากนั้นหามุมถ้ำยรูปให้ทุกคนเป็นที่ระลึก แล้วทิดจิตรพาไปเลี้ยงน้ำอ้อดลม...

น้ำบนนี้ขวดละ ๗๐ จิต ถึงแพงก็นำเห็นใจ เพราะเจ้าของบอกว่า ค่าเช่าที่หนึ่งล้านหนึ่งแสนจัตต่อ ๗ เดือน ถ้าพระมาพักคิดค่าอาหาร ๒๕๐ จัตต่อรูปต่อมือ ที่พักฟรี ฉะนั้นน้ำเสร็จเดินลงมาถึงที่จอดรถเก่าโมงเช้า ต้องนั่งรอนักชื้อบปิ้งอีกเป็นนาน มีเงินเป็นต้องชื้อบ ไม่อย่างนั้นเดี่ยวเสียชื่อ หมูสยาม...เอ๊ย...เสียชื่อคนไทยหมด..!

ทีมนักชื้อบปิ้ง ณ. เชียงเขาพระบรมธาตุอินทร์แขวน

เนื่องจากกำไรเวลาที่ตองยี้กับอินเลไป ๒ วัน ทำให้พอมิเงินเหลือ อาตมาเฉลี่ยคืนให้ท่านและสองพัน พอมิเงินเป็นชื้อบกันแหลก ท่านปือปถึงขนาดชื้อถุงปุ๋ยมาใส่ของต่างหาก กว่าจะรวมผลครบก็สายโด่งแล้ว...

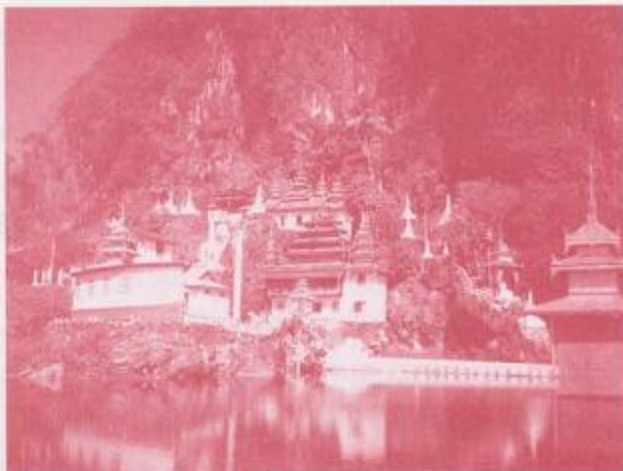
เจ้าหน้าที่และชาวบ้านเขาไม่ค่อยแยกพระแยกผู้หญิงหรือกจัดพระนั่งเบียดอยุกกลางกลุ่มสาว ๆ อาตมากับท่านคู่หลบไปยืนด้านลม ด้านหน้าพ้นไปได้ ท่านนาวัน ท่านชา ท่านปือป อยุกกลางกลุ่ม รถเบรกที่กระซาก็ สาว ๆ แทบจะขึ้นไปอยุกบนดักพระ..!

ลงมาถึงเชิงเขาสิบโมงเศษ อาตมาชื้อผลไม้กวานแจกคนละกล่อ่ง ได้สับประรดกวนแถมมา ๑ ถุง ทิดจิตรอุม้แดงโมไบมที่มา ราคา ๒๐๐ จิตมา ๑ ผล ย้อนกลับมาฉินเพลที่ร้านยาตานา (รัตนา) ที่เราก้างเมื่อคืน...

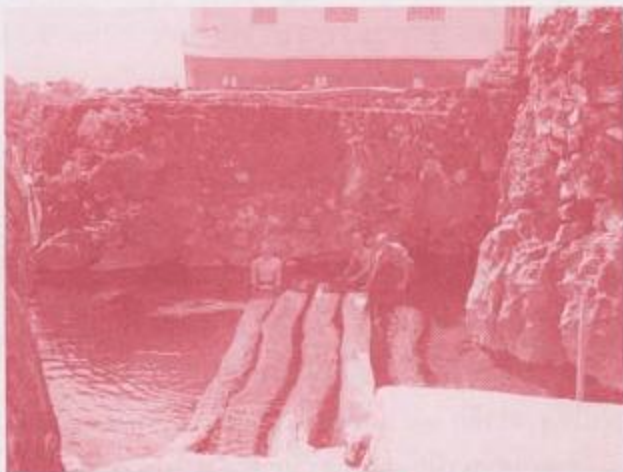
ไชยุนท์ยังตาแดงเป็นนกกกระปูด ส่วนตันอุอาบน้ำแต่งตัวชะหลังอเพี้ยว ค่าอาหารทั้งสองโต๊ะ รวมอาหารเข้าของพลขับทั้งสอง ๒,๐๐๐ จิตเขาลดให้สองร้อย แต่เจ้าหน้าที่เก็บค่าจอดรถไปสามร้อย บอกว่าจะจอดก็คืนก็ได้ ไอ้เวลล์...ก็ดูจะไปแล้ว..!

สร้งน้ำกันก่อนให้สดชื่น เขาคิดคนละ ๑๕ จิต ตองเอาให้คุ้ม นั่งรถระบบมาเกือบยี่สิบชั่วโมง ใต้น้ำเย็น ๆ ค่อยพินคินซีพมาอีกหน แล้วให้ลุงชาวพาหัวสั้นหัวคลอนไปเมืองพะอาง เพื่อกราบหลวงปู่วิณะยะยอดพระแห่งวัดเขาตมะยะ...

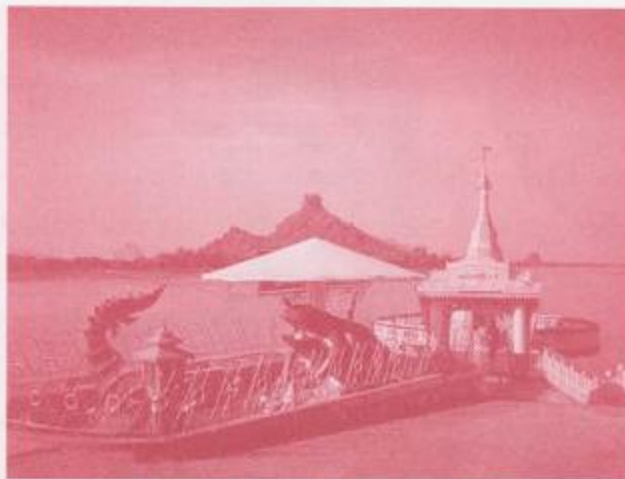
อากาศร้อนแทบละลายเมื่อออกมาถึงทางแยกเมืองใจโโทเต็มน้ำมันให้ลุงชาวอีก ๑๐ แกลลอน จากนั้นมุ่งมาทางเมาะตะมะ ถึงพระเจดีย์ชุกชุกรยาน เมืองตะโอง เลี้ยวซ้ายมุ่งไปทางรัฐกะเหรียง จ่ายค่าผ่านทาง ๘๕ จิต นับว่าแพงทีเดียว...

บ่อน้ำร้อนบาเย็งยีห้อง(สองพระยา) เมืองพะอาน

ถ้าคุยว่าอาบน้ำร้อนมาก่อนก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเถียงได้เลย

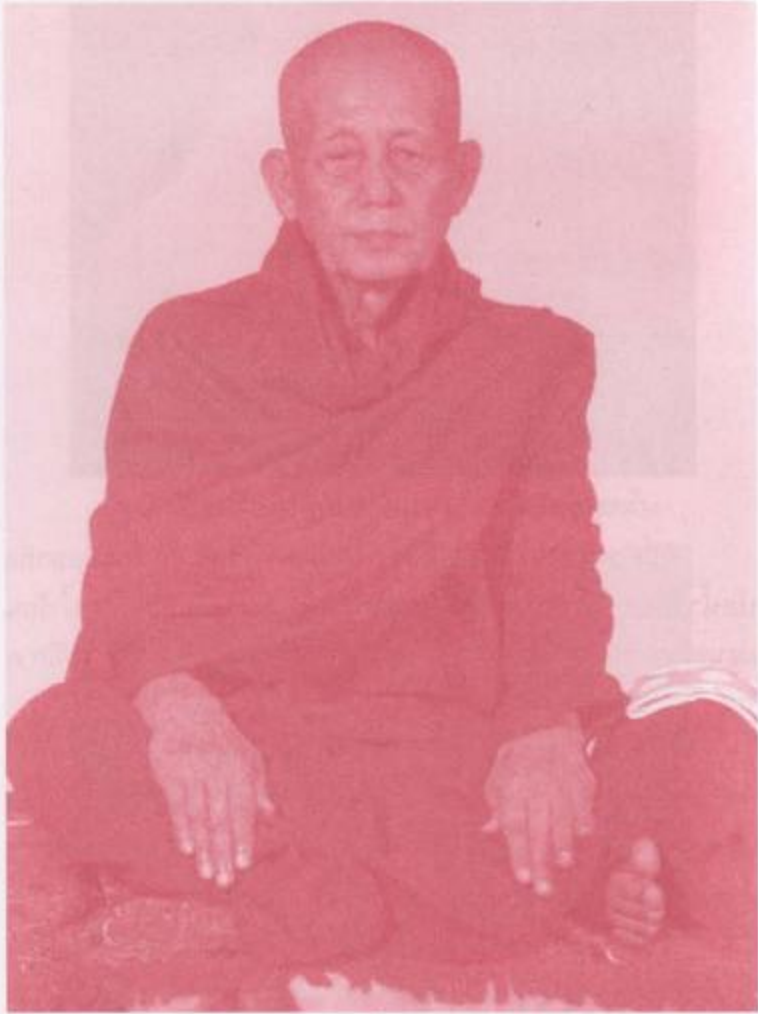

วัดชวยอินเมียว ริมแม่น้ำสาละวิน เมืองพะอาน

เลี้ยวซ้ายไปได้ ๑๐ ไมล์ เข้ารัฐกะเหรี่ยง ๒ ไมล์ต่อมาถึง บ่อน้ำร้อนบาเย็งยีห้อง (สองพระยา) มีถ้ำใหญ่แต่ไม่มีลิง อาบน้ำร้อน ผ่อนคลายกันก่อน แล้วข้ามสะพานใหม่ จ่ายค่ารถเก๋ง ๑๓๐ จั๊ต ไปอีก ๓ ไมล์ ก็มาถึงเมืองพะอาน...

แวะกราบพระมหา牟尼จำลองที่วัดชวยอินเมียว (ชื่อเดียวกับที่ กาลี) จากนั้นออกนอกเมืองมุ่งหน้าไปเขาตามะยะ ประมาณสี่โมงครึ่งก็ เลี้ยวเข้าซุ่มประตูดัด ยังไม่ใช้ถึงเลย ต้องวิ่งไปอีกร่วม ๓ ไมล์ ตลอดทาง มีแต่บ้านคนที่มาอาศัยหลวงพ่อยู่เป็นพันครอบครัว...

ถึงเชิงเขามิธราที่พาญาติโยมมากกราบหลวงพ่อกันมากมาย ผู้คน คึกคักไปหมด พบกับท่านวิษยะที่พาท่านโดย (พระไทยที่จะมากับเรา ตั้งแต่ด่านเจดีย์สามองค์)มาด้วย...

หลวงพ่อดีดชาตามะยะ ยอดพระโพธิสัตว์แห่งพม่า

ท่านวิริยะบอกว่าไปจนถึงเมืองแปรแล้ว แต่ท่านได้ถูกจับ และเขานิมนต์ให้กลับ เมื่อคืนก็ค้างอยู่ที่พระบรมธาตุอินทร์แขวน แต่อยู่ข้างบนจึงไม่ได้พบกับพวกเรา...

เดินขึ้นเขาไปยังที่พัก บันไดชันลื่นพอกับเขาบุปผา เขาจัดให้พระอาคันตุกะพักรวมกัน อาตมาเกิน ๑๐ พรรษา จึงต้องอยู่แถวแรก จัดการสงฆ์ ชักผ้า แล้วลงมากราบหลวงพ่อก่อนที่ศาลาด้านล่าง หลวงพ่อเพิ่งกลับมาจากแม่สอดวันนี้พอดี...

เจ้าหน้าที่จัดให้พระ เณร แม่ชีและญาติโยม นั่งแยกกันเป็นระเบียบ พระเจ้าหน้าที่จับไมโครโฟนปฏิสนธการกับญาติโยมอย่างอารมณ์ดี เรียกเสียงฮาได้เป็นระยะ อาตมาถืออาวุธ จ้องที่นั่งตรงด้านขวา หลวงพ่อแทบเอือมมือถึง...

ญาติโยมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนแน่นไปทั้งศาลา ถึงเวลา ๑๘.๔๕ น. หลวงพ่อก็อกรับแขก เริ่มเทศน์โปรดญาติโยม ให้ตั้งมั่นในศีล สมาธิ ปัญญา และนำอธิษฐาน "นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ" ถึงสามวาระด้วยกัน จากนั้นใครมีอะไรให้ยกขึ้นมา หลวงพ่อจะเสกให้ แล้วจึงให้ทำบุญกันได้

อาตมาร่วมทำบุญทุกอย่าง ๑,๐๐๐ จีต แล้วหลบออกมา ถ่ายรูปหลวงพ่อกับไป ๑ รูป ตั้งใจจะถ่ายรูปตอนท่านนาวิ้นกับท่านอื่นๆ ทำบุญกัน แต่หลวงพ่อกับท่านห้ามไว้เสียก่อน ถึงได้รู้ว่าที่นี้เขาห้ามถ่ายรูป..!

ทำบุญแล้วลงมาข้างล่าง หลวงพ่ออายุ ๘๖ ปีแล้ว อย่าไปรบกวนท่านมาก มาดูของที่ชายก็ไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจ จึงซื้อแต่รูปหลวงพ่อกับไปรูปเดียว ๑๐๐ จีต แล้วเดินขึ้นไปพักบนยอดเขา จัดการเคลียร์บัญชีรับจ่ายประจำวันให้เรียบร้อย...

ญาติโยมพุทธบริษัทที่วัดเขาตามะยะ มากันมากอย่างนี้ทุกวัน

ทางวัดนิมนต์ฉันเช้า ที่นี้ฉันมังสวิรัต เห็นเขาต้มมะเขือยาว ๘ กระทะใบบัว ยังมีที่ลับไว้อีกหลายแข่ง เขาบอกว่าต้องหุงข้าวเลี้ยงคนที่ละ ๒๕๐ ปีบ แต่หลวงพ่อก็มีอาหารเลี้ยงเพียงพอทุกวัน สาธุ..!

ทำอย่างไรพระ - เณร - ชี ได้การปกครองของอาตมาถึงจะคล่องงานแบบนี้บ้างนะ พระฉันเสร็จทั้งงานขามนับพันใบเอาไว้ ครูเดียวเขาก็จัดล้างเก็บเรียบร้อย เตรียมสำหรับชุดใหม่พร้อมสำหรับชีและญาติโยมได้กินกันต่ออีกแล้ว..!

ไม่คล่องงานยังไม่ว่า พวกเณรแล้ววอดฉลาดนี่ดีมาก ความรู้เท่ารอยเท้าโคคิดว่าเป็นมหาสมุทร วันนี้ทั้งท่านเปือป ท่านตุ๋ จีวรหายทั้งคู่ อาตมาเก็บเรียบร้อย เขาต้นประมาททั้งข้ามคืน โตนอาบติชะให้เช็ด..!

หลังฉันเข้าโซเมียะซึ่งเคยบวชจำพรรษาอยู่ที่วัดท่าขุ่น พาไปขอน้ำมนต์รักษาโรคของหลวงพ่อ แล้วให้ตู่มะพร้าวที่ถวายบูชาพระไว้ มีตัว "ว" ของพม่าปรากฏอยู่ที่เปลือกทุกผล ...

ตัว "ว" ย่อมาจาก "วระโท โทตุ เม วะรัง" ความหมายคือ ความประเสริฐสูงสุดจงมีแก่ข้าพเจ้า เป็นหนึ่งใน ๔ อักษรยอดนิยมของพม่า คือ จ. ธ. พ. ว. ถ้าเกิดขึ้นกับของธรรมชาติ เขาจะเก็บเอาไว้บูชา...

ท่านได้ยกกับท่านวิสะยะแยกกลับก่อน คณะของเราอดทิดจิตรกินข้าวเช้าเสร็จจึงลงจากเขา มาปลุกโซยุนท์กับตันออกเดินทาง เกิดวุ่นๆ นิดหน่อยเพราะตันอุทำกระเป่าเงินหาย ทิดจิตรเป็นคนหาเจอ บอกว่าบายนี้ต้องเลี้ยงน้ำอ้อดลมนะเว้ย..!

กราบลาหลวงพ่อ โซยุนท์คงดีใจที่ได้กลับบ้าน ควบลุงชาวอย่างรีนแรง ซ้ำยังมีแก๊ใจตะโกนแซวสาวๆ ข้างทางอีกแฉะ.. ตอนแรกจะตรงไปทางมะละแหม่งเลย แต่สะพานใหม่ยังสร้างไม่เสร็จ จึงต้องย้อนกลับทางเดิม...

ถึงตัวเมืองพะอาง ยอดไซเฟอร์จอดร้านอาหารอย่างทรูเลย กะว่าพระคงเลี้ยงส่งกันเต็มที่ พอทราบข่าวพวกเราฉันกันมาแล้ว ถึงกับออกอาการเงา สั่งข้าวผัดมาจ้กับตันอุสองคน หมดคำอาหารไปแค่ ๑๒๐ จิต...

ข้ามสะพานใหม่ ขาออกมันเก็บแพงกว่าอีก เล่นชะ ๑๕๐ จิต ประเภทถ้าเ็งคิดว่าแพงจะไม่ออกก็ได้ ถึงเมืองตะไทง เลี้ยวซ้ายไปทางเกาะตะมะ ถึงท่าแพ ๐๙.๑๕ น. รอแค่ ๑๕ นาที แพขนานยนต์ก็มาถึง...

กว่าจะจัตรถลงแพ กว่าจิ้งถึงฝั่งมะละแหม่งก็เพลพอดี ค่าแพ ๓๕๐ จิต ค่าผ่านทาง ๒๐ จิต ไปจอดซื้อส้มขังละ ๓๐๐ จิตมา ๔ ขัง จอดรถแป็บเดียวถูกเก็บอีกยี่จู้ ประเทศนี้มันลูกอ๊อข้างเก็บชะจริง..!

ฉันเพลจ่ายไป ๑,๓๕๐ จิต มาส่งทิดจิตรที่มุดง ฝากของไม่จำเป็น เอาไว้ที่นี้ นัดว่าจะไปร่วมงานบุญข้าวจีที่บ้านหนองบัว วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ค่อยพบกันที่นี้ ทิดจิตรจะทำบัตรประชาชนพม่า คงมีเวลาทำจนเสร็จ...

ตรงมาทางสองแคว รับหลวงปู่ท่านหนึ่งที่อยู่วัดแถวตองกะเล ไปด้วย หลวงปู่บอกว่า ๒-๓ วันที่ผ่านมา ทางย่างกุ้ง เมืองแปร พุกาม มณฑลทะเลย์ มีการปะทะกันระหว่างพระกับตำรวจทหารอีกแล้ว มีนาละ..ท่านได้ยถึงได้ถูกส่งกลับ..!

จ่ายค่ารถ บวกค่าน้ำมันเครื่องสองพันสองร้อย และสินน้ำใจอีก สองพัน จากนั้นพวกเราแยกทางลงเรือมาวัดหนองบัว เห็นแพพระอุปคุต ยังจอดอยู่หน้าบ้านสองแคว แสดงว่าเจ้าภาพบ้านนี้เยอะมาก ตั้งครึ่งเดือนแล้วยังไม่ได้ไปไหนเลย..!

ท่านนาวินพบกับพ่อของนายริน เขาบอกว่าวันที่ ๓๑ จะให้ลูกชาย มารับ ถึงวัดบ่ายสองโมง หลวงตาเย็นกำลังหลับครอก... พวกเด็ก ๆ มาช่วยดูศาลากันใหญ่ พวกเราสร้งน้ำซักผ้าแข่งกัน...

แลกเบ้งค์ย่อยในตู้เก็บเงินแจกเด็ก คนละ ๑๐ จิต บรรดาไอ้หนู อีหนูทั้ง ๑๔ คน หยอดตุ้ทำบุญกลับมาครบถ้วนทุกจิต สาธุ...รู้จักทำบุญ กันแต่ตัวน้อย ๆ...ตอนเย็นทำวัตร ชาวบ้านได้ยินเสียง แห่งมานิมนต์ให้อยู่ ร่วมงานบุญข้าวจี วันขึ้น ๑๔ ค่ำนี้...

ไข้จับชะแล้ว..อากาศเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา เตียวหนาวเดี่ยวร้อน วัดหนองบัวก็อยู่ริมแม่น้ำ อากาศชื้นมากด้วย ดูท่าจะเป็นหวัดกันทุกคน อนุสนธิมาจากการตรากตรำเดินทางนั้นแหละ...

หลังอาหารเช้า หลวงตาเย็นพาไปบ่อน้ำร้อนบ้านสองแคว องจี เมียผู้ใหญ่บ้านขอติดเรือไปซื้อของ พอตีพบกับผู้ใหญ่องไลที่เพิ่งกลับมา จากมุดง สองฝั่งเมียวอยู่ใกล้แค่นี้ แต่ไม่เคยไปบ่อน้ำร้อน ขอตามไปทั้งคู่...

อาดมาเหมาขนมทอดหมดทั้งภาค ๒๒๐ จิต เอาไปเผื่อฉันเพล เป็นแบ่งทอดวงกลมราดน้ำเชื่อม หน้าตาคล้ายโดนัท ส่วนองจีเล่นยืม ปิ่นโตเขาซื้ออาหารใส่แล้ว หิ้วไปทั้งเถาเลย...

เดินลัดมาทางโรงพยาบาลที่เจียบจนมีหลอก ออกมากลางทุ่งนา หลังหมู่บ้าน ชาวบ้านกำลังไถนาเตรียมไว้ทำนาครั้งที่สอง หลวงตาเย็นชี้ ให้ดูดงมะพร้าวลิบ ๆ ข้างหน้า บอกว่าบ่อน้ำร้อนอยู่ที่นั่น...

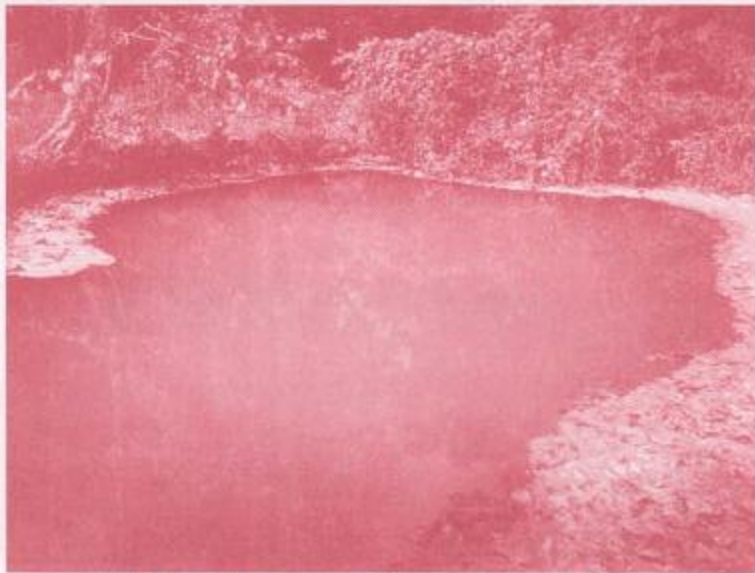

เกาะมะพร้าวสีเขียวที่เห็นคือที่ตั้งของบ่อน้ำร้อน

ลุยผ่านน้ำถึงกับสะตุงโฮง..! น้ำมันร้อนจี๋ทั้งๆ ที่ไหลมาทางขนาดนี้ ชาวบ้านอาศัยน้ำนี้แหละกกไว้ให้เย็น แล้วไขน้ำเข้าไปทำนา เดินไปครึ่ง ชั่วโมงก็ถึงที่หมาย เสียงน้ำไหลพลั่งๆ ไอร้อนลอยกรุ่นไปทั่ว...

บ่อน้ำร้อนเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑๐ เมตร ขอบบ่อเป็นหินปูนแบบหินฟองเต่าลาวาซัดๆ..! น้ำร้อนดำประมาณ ๘๐ องศาเซลเซียส ขึ้นอาบมีหวังกลายเป็นไก่ต้มแน่ๆ..!

เสียงท่านซาเรียกมาจากหลังรั้ว ที่แท้บริเวณนี้เป็นวัด ด้านในวัด เขาก่ออิฐทำบ่อไว้ ๒ บ่อ ขนาดราว ๒ x ๓ เมตร ชักน้ำมาจากอีกบ่อที่อยู่ด้านบนซึ่งกว้างกว่าบ่อแรก ลักษณะเป็นปากปล่องภูเขาไฟชัดเจน...

บ่อน้ำร้อนบ้านสองแคว ร้อนขนาดวัวตกลงไปสุก..!

ผลัดผ้าลงแช่ในบ่อที่เขาทำไว้ น้ำร้อนกำลังดี ประมาณ ๑๕ นาที ก็ขึ้น แขนงาเกินไปไม่ค่อยดี ถ้าความดันดำมีปัญหาแน่ พระเจ้าถื่นบอกว่า มีพระจากที่อื่นตายมาแล้ว ๒ รูป เพราะแช่นานจนเป็นลมจมน้ำตาย..!

ผู้ใหญ่ของไลเล่าตำนานว่า บริเวณนี้เดิมเป็นเมืองเก่ามาก่อน ชื่อ "เมืองเกิน" มีพระอรหันต์องค์หนึ่งมาบิณฑบาต เจ้าเมืองไม่ชอบหน้า สั่งทุกคนบ้วนน้ำสายลงในบาตร มีคนหนึ่งไม่ทำตาม ช่วยเอาบาตรไปล้างที่บ่อ แล้วน้ำเกิดเดือดขึ้นมา..!

พระอรหันต์บอกให้คนนั้นรีบหนีออกไปจากเมือง พอตกค้ำแผ่นดินทรุดตัว เมืองเกินจมหายไปทั้งเมือง เหลือแต่บ่อน้ำร้อนไว้เป็นหลักฐาน ถ้าสมัยนี้คงเป็นแผ่นดินไหวหรือภูเขาไฟระเบิด..!

ขึ้นไปกราบหลวงปู่เจ้าอวาส ท่านบวชตอนอายุ ๕๕ ปีนี้ ๘๑ แล้วพวกเราฉันทเพลด้วยกัน อิ่มแล้วจึงกราบลา กลับมารอเรือที่สองแคว หลวงตาเย็นแยกขึ้นเรือเมล์ไปงานบุญข้าวจีที่บ้านป่าหวาย...

กำลังลงเรือพอดีพบ**ครูบาญาณ** ท่านกลับจากประชุมสงฆ์ที่ไฉ้มะยอ หลวงตาอินพานก็มาพิกกับท่านที่นี่ กลับถึงวัดหนุ่มๆ สาวๆ มาช่วยกันทำความสะอาดเต็มไปหมด รุ่นนี้ได้งานแต่อันตราย เพราะผู้สาวหน้าตางามๆ ทั้งนั้น..!

ครูบาน้อยสะพายเครื่องตัดหญ้าตัดไปรอบวัด เสียงโยมบ่นว่า ทำแต่งงานเข้ายันค่ำ จนเหลือแต่หนึ่งหุ้มกระดูก ดีแล้วโยมเอ๊ย...ขึ้นหล่อมมากกว่านี้มันจะแย้ ได้ยินว่าสาว ๆ มาทำหัวใจหล่นไว้แถวนี้เยอะแล้ว..! กล้าขนาดตะโกนกันในวัดว่า "โอ๊ย..หัวใจหล่นหายแล้ว..!"

เรือโดยสารจากบ้านสองแคว ไปบ้านป่าหวาย

เคยรู้สึกว่เส้นเอ็นทั้งร่างสูญหาย กระดูกกล้ำมเนื้อหลุด
กระจายจากกันหรือไม่? อาตมากำลังเป็นอย่างนี้อยู่ ไข่วัดมันพีดชะ
งอมพระรามไปเลย ดูเหมือนมาเลเรียมันจะช่วยซ้ำด้วย..!

ชาวบ้านแหกกันมาทำบุญให้“พ่อเต่าเคน”ที่ตายไปแล้ว คน
อาหารมามากมายมหาศาล กำลังจะถวายทานอยู่ มีพระหรือเณรก็ไม่ทราบ
ขึ้นมาราบๆ แล้วไปนั่งต่อท้ายแถวเฉยเลย ท่านนาวินบอกว่า ชื่อ
“ท่านเด็ก” บวชด้วยตัวเอง..!

ความหมายคือ ท่านโกนหัวห่มจีวรเอง ซึ่งนับไม่ได้ว่าเป็นพระหรือ
เณร ต้องแยกให้ท่านฉันอีกวงต่างหาก เห็นหน้าตาของท่านแล้ว
ถ้ากลางคืนท่านกลายเป็นค้างคาวบินล่าเหยื่อ ก็ไม่ต้องประหลาดใจ
ค้างคาวดูดเลือดอย่างไรก็อย่างนั้นเลย..!

ใช้จับหลังยาวจนลึบมิ่ง หลังเพลสวๆ แหกกันมาเต็มวัดตามเคย
อาตมาแก่แล้วต่างคนต่างอยู่จึงไม่กระไรนัก ขาดสำรวมดึกๆ คักๆ
กับเขาแบบท่านป้อกับท่านตุ้ มันจะไปได้ก็น้ำกันหนอ..? ตุลกลัวแทน..!

อากาศร้อนอบอ้าว ฟาสลัวคล้ายกับฝนจะตก เสียงครืนๆ ดังมา
แต่ไกล ไม่ทราบว่าเป็นเสียงฟ้าร้อง หรือว่าทหารกะเหรี่ยงถล่มทหาร
พม่าด้วยปืนใหญ่อีกแล้วก็ไม่รู้ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็นับว่าเฮงมาก..!

ท่านเด็กหอบบริหารเปิดไปแล้ว คราวก่อนท่านนาวินให้ร่วมฉัน
อยู่ลึบกว่าวัน คราวนี้ให้แยกฉันท่านคงจะรู้ตัว ไม่ใช่พระแต่ไปร่วมกินร่วม
นอนกับพระ ก็มีแต่จะลงนรกลึกเข้าไปทุกวัน ถ้าศรัทธาจริงน่าจะบวชให้
ถูกต้องไปเลย คนที่เต็มใจจะเป็นเจ้าภาพให้มีเยอะเยอะไป...

“กรอด..กรอด..กรอด..” “พื้บ..!” “อื้อย..! ฝึหรือเปล่าวะ?”
ท่านป้อปร้องลั่น เมื่ออาตมากระซกสังฆาฎิที่ท่านหนุนหัวฟาดชะ
เต็มหน้า..! “โดนเข้าจนได้..” ท่านครางอ่อยๆ...

อนุสนธิมาจากวิธีแก้คนนอนกััดพินของหลวงตาเย็น ท่านบอก
ว่าให้กระซกหมอนของเขามาฟาดหน้า แล้วจะเลิกนอนกััดพิน พวกเรา
ที่ฟังท่านป้อปขบกระดุกมาทุกคืน จึงตกลงกับเจ้าตัวว่า ต่อไปนี้ถ้านอน
กััดพินก็จะโดนละนะ..!

ไม่ทราบว่ท่านนอนระแวงหรือเปล่า? สองวันที่ผ่านมาเลิกกััด
ไปได้ อาจจะเผลอคล้ายสติเพราะคิดว่าปลอดภัยแล้วมั้ง..? มาโดนอาตมา
ฟาดชะเต็มที ยังดีที่ท่านนอนหนุนผ้าสังฆาฎิ ถ้าหนุนหมอนหวายหรือ
หมอนไม้คงจะได้เย็บหลายเข็ม..!

ผู้ใหญ่ของไลกับชาวบ้าน มาขอไม้ไผ่ของวัดแต่เช้า เพื่อเอาไปทำข้าวหลามสำหรับงานบุญข้าวจีพุงนี้ อาตมาเองใช้จับหังกรับประทาน เहांแข่งกับหมาเพราะเจออากาศครบทั้งสามฤดู ได้แต่นอนดูตาปริบๆ...

"กินดับเด็กพวกนี้ดีกว่าวะ..!" ท่านชาลูกพรวดขึ้นมาจากการอ่านหนังสือ เฮ้ย..ปาราชิกเขี้ยวนะคุณ..! เด็กมันต้องคือต้องชนเป็นธรรมดา ถึงจะเอะอะเอ็ดตะโรไปหน่อย เขาก็มาทำงานให้วัดนะครับ...

ตอนเย็นหลวงตาอินพานกลับจากสองแควมาสมทบ เพื่อเก็บเงินในงานบุญข้าวจี เนื่องจากแพพระอุปคุตออกไปบ้านอื่นแล้ว..หลวงตาครีบอายุก็มาก เป็นพระอีกต่างหาก **ชนเงินสงฆ์ไปให้ญาติโยมใช้ มันจะไปรกรกทั้งขบวนนะครับ..!**

ฉันทยาแก่แพ้เข้าไปทำให้ง่วงจนไม่เป็นผู้เป็นคน หลังทำวัตรเย็นจึงนอนยาว แต่ก็ถูกขัดคอจนได้ กำลังสะดุ้งสะลืออยู่ ท่านตุ่กิมุดมุงมาปลุกบอกว่า ชาวบ้านนิมนต์ไปเจริญพระพุทธมนต์ที่ศาลากลางบ้าน..!

ฝนชะช่อมะม่วงพราทั้งคืน เตี่ยวหนาวเตี่ยวร้อน แถมยังถูกซ้ำด้วยฝน แบบนี้ไม่ตายก็เลียงไม่โต...ยังไม่ทันสว่างตีครอบครัว "นางเว" ก็มาทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขา แต่นางผีตายทั้งกลมเล่นมาขอตรงกับอาตมา ก็ต้องให้มันซิ..!

จากนั้นไปสวดมนต์ฉันทงานบุญข้าวจีที่ศาลากลางหมู่บ้าน ข้าวหลามเอย ข้าวราหูเอย เป็นกาลละมังๆ ขึ้นฉันทตามใจโยม พระมีหวังจุกตาย..! ทายกทองแดงถูกท่านนาวินดูไปวันก่อน เลิกขอถึงพระนิพพานในโอกาสกาลไปเลย..!

แล้วเป็นการสวดสะเดาะเคราะห์ขึ้นบ้านใหม่ให้กับเจ้าของบ้านหลายหลัง นอกจากข้าวและขนมในกระทงแล้ว ยังมีดินเหนียวปั้นตามจำนวนคนและวัวควายในบ้านด้วย...

เจ้าโตน้องชายคนเล็กของท่านนาวิน เอาดอกไม้รูปเทียนมาขอน้ำมนต์ เกือบชั่วโมงกว่าจะสำเร็จ ค่อยด้วยคณะญาติโยมที่ทำบุญซ่อมหลังคาโบสถ์ มาทำพิธีกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล แล้วจึงเป็นการถวายอาหารเพล **เฮ้อ..เหนื่อยแทบขาดใจ..!**

หลังเพลญาติโยมแห่มาส่งเต็มทำน้ำ อาตมาบังคับทุกคนว่า ภายในสามปีนี้ห้ามตาย ใครตายจะไม่ได้เห็นอาตมาสร้างศาลาหอพระหลังใหม่ที่วัดหนองบัว รั้าลากันแล้วลงเรือมาขึ้นที่สองแคว รถทหารสิบกว่าคันเรียงรายพรืดไปหมด..!

ที่แททหารพม่าเคลื่อนกำลังไปเพิ่มเติมที่เมืองจะอิน เพื่อเตรียมกวาดล้างทหารกะเหรี่ยงอีกแล้ว พวกเราขึ้นสองแควมาลงที่มุด่ง แวะหาทิดจิตร ปรากฏว่าพ่อตัวดีไปเที่ยวไหนก็ไม่รู้ ? พวกเราจึงตรงเข้าไปกราบท่านอาจารย์ใหญ่ธัมมะเสนะ ขอพักกับท่านตามเคย...

ท่านอาจารย์ใหญ่บอกที่กำลังเป็นห้วงอยู่ พอเราไปได้ ๓-๔ วัน บรรดานักประห้วงทั้งจากเมืองเย และ มะละแหม่ง เดินทางไปประห้วงที่อย่างกึ่ง พระก็ร่วมขบวนไปด้วย ปะทะกับตำรวจทหารรุ่นวายไปหมด..!

เห็นอาตมาและคนอื่นเป็นหวัดจามกันพืดพาด ท่านจึงให้ยาแก้หวัดมาหลายชุด ฉันทแล้วมันง่วงตาปิด อาตมาจึงกางมุ้งนอน ได้ยินเสียงของทิดจิตรดังมาแว่วๆ แล้วก็หลับผล็อยไปเลย..!

หลังฉันเข้าแล้วกราบลาท่านอาจารย์ใหญ่ ไปรอรถอยู่ที่บ้านของลุงตองยี ประมาณสองโมงเช้าเขามาตามไปขึ้นรถ อย่าเพิ่งคิดว่าเขาจะออกรถเลย มันพยายามยัดคนยัดของเข้าไปจนแทบไม่มีที่หายใจจนรถหน้าเซ็ดลอยฟ้า ต้องค่อยๆ คลานไปตอนเก้าโมงเศษ...

รถมันวิ่งเร็วไม่ได้ ชีนเร็วพลิกคว่ำแน่ แถมนกเก็บค่ารถวดเดียวหมดของเราทั้งคณะเจอไป ๒๒,๐๐๐ จ๊ิต กว่าที่จะถึงต้นบวยเขียทเกือบเพล เขาหารถมาเปลี่ยน คณะของเราควยโอกาสฉันทเพล พอเห็นรถที่มาเปลี่ยนอาตมาถึงกับคอย่น สภาพสุตโทรมซ้ำไม่มีหลังคาอีกด้วย..!

มันจัดของจนต้องมัดไปบนหลังคา แล้วให้ทั้งพระทั้งคนนั่งไปบนของ พระ ๕ รูป โยม ๒๑ คน ยัดเข้าไปจนแทบกลับแอ่นแต่ อาตมากราบอาราธนาบารมีหลวงปู่ปาน พอเห็นอุณาโลมสีแดงก็ถึงกับสะตุ้ง.. หลวงพ่อใหญ่สมเด็จพระองค์ปฐม..! งานนี้พระองค์ท่านเสด็จมาเอง..!

สาธุ... พระองค์ท่านเสด็จที่ไรสถานการณ่หนักหนาสาหัสทุกที น้อมจิตกราบแทบเบื้องพระยุคลบาท จะหนักหนาแค่ไหน หากหลวงพ่อใหญ่สมเด็จพระองค์ปฐมเสด็จเอง ย่อมผ่านไปได้นั่นอน เป็นการทดสอบกำลังใจของพวกเราไปด้วย...

นั่นไง..หลังจากลงสู่ทางลูกรังไม่นาน ยางหลังขวาก็ระเบิดตูม..! เปลี่ยนยางกว่าจะเรียบริยตักป้ายสอง มาถึงด่านเยตะกุนเห็นเขากำลังวุ่นวายกันใหญ่ ได้ความว่ารถคันที่วิ่งแข่งไปตอนเราเปลี่ยนยางถูกทหารกะเหรี่ยงปล้น..!

ไกลาหลกันครูใหญ่จึงตัดสินใจไปต่อ ภาพของหลวงพ่อใหญ่สมเด็จพระองค์ปฐมยังแจ่มชัด เพิ่งน้อมจิตกราบในพระมหากรุณาธิคุณ หน้าที่

เพิ่งเปลี่ยนก็ระเบิดตูมอีกครั้ง..! จบเทกันละคราวนี้ มันเป็นชะตากรรมที่เราต้องยอมรับซะแล้ว..!

กลางป่าไม่มีทั้งน้ำและที่พัก น้ำของอาตมาถูกโยมแย่งดื่มหมดแล้ว ตัดสินใจเดินไปยังหมู่บ้านข้างหน้า บอกรถว่าถ้าแก้ไขได้แล้วให้ตามไป จับภาพหลวงพ่อใหญ่สมเด็จพระองค์ปฐมชัดเจนนแล้วก็หน้าเดิน...

ไมล์แล้ว ไมล์เล่าที่วัดแห่งของเราจนตกกับ สองชั่วโมงเศษจึงมาถึงบ้านกะเหรี่ยงเลโพ ญาติโยมพอรู้ความรีบหาน้ำร้อนน้ำตาลมาถวาย คณะของเราสร้งน้ำซักผ้าเสร็จ โยมยังหาเสื่อมาให้ปูนอนอีกด้วย..!

วันนั้นตรงกับวันอาทิตย์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ เป็นวันมาฆบูชา อาตมาประกาศอุโบสถ บอกบริสุทธิต่อกัน แล้วต่างคนต่างนอนภาวนา ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้าที่เจ้าทางและเจ้ากรรมนายเวร แหม...มันมาโมทนากันเพียบเลย..!

ตื่นกันตั้งแต่ตีสอง ใช้น้ำดังเดียวที่ชาวบ้านหิ้วมาให้เมื่อวานล้างหน้าเซ็ดตัว เรียบร้อยแล้วอาตมานำทุกคนทำวัตร แหม..ในที่เงียบๆ แบบนี้เสียงมันดังไปไกลดีแท้ ตอนอุทิศส่วนกุศลมีผู้มาโมทนากันแน่นขนัดเช่นเคย ขอให้มีความสุขๆ โดยทั่วหน้ากันเถิด...

แสงเทียนบ้าง แสงจากตะเกียงกระป๋องบ้าง ตรงมายังที่พักของพวกเราเป็นทิวแถว พวกชาวบ้านขนข้าวปลาอาหารมาถวายกันมากมายบอกว่าฝันเห็นพระ ๕ รูป มาสวดมนต์ที่ตรงนี้ตั้งแต่วันก่อน ถึงเวลาพวกเรามาพักและทำวัตรสวดมนต์จริงๆ จึงดีใจมากที่พวกเขาได้ทำบุญกับพระในฝัน...

ให้พรญาติโยมและฉันทน์เรียบร้อยแล้ว ขบวนการทรหดทัวร์ก็ออกเดินทางต่อ โดยมีน้ำเปล่าที่ชาวบ้านถวายติดมือไปคนละขวด ท่านป๊อปป่นกระปอดกระแปดไปตลอดทาง เนื่องจากต้องแบกข้าวของที่ซื้อมาจากไหล่ลู่ ยามที่ตอนขามามีใบเดียว ตอนนี้แตกลูกเพิ่มมาอีก ๑ ใบ..!

“เฮ้ย..ทั้งจริง ๆ เอะ..?” เสียงท่านตุ๋ไวยมาจากทางข้างหลังหันไปดูเห็นท่านป๊อปป่นหน้าบูดเป็นตุลึง กำลังดึงข้าวของบางชิ้นออกจากย่าม โยนเข้าป่าข้างทางแบบไม่แยแส อาตมาต้องเดินย้อนกลับไปดูว่ามันทั้งอะไรกันนักหนา ท่านตุ๋ถึงได้ไวยลั่นขนาดนั้น..!

ไอ้คนดี(เวลล์ = Well) ทั้งภาพหลวงพ่พระมหาอานนุกานตาขนาด ๑ ฟุต พร้อมกรอบไม้หนักอึ้งและประจำลูกลานยาวท่วมหัวซะแล้ว อาตมาคว้าใส่ย่ามตัวเอง แล้วเดินตามพ่อเจ้าประคุณที่จ้ำอ้าวไม่เหลียวหลัง คงจะอายุที่ทำอะไรน่าเกลียดต่อหน้าครูบาอาจารย์..!

ชั่วโมงที่สองพวกเราแวะปัสสาวะข้างทาง ท่านนาวินหายศีระะไปไหนก็ไม่รู้..? เด็กบ้านนอกอย่างท่านน่าจะเดินแก่งกว่า หรือว่ามัวแต่ปลดทุกข์หนักอยู่ ขณะที่นั่งรอนั้น ท่านป๊อปป่นกับท่านตุ๋เอาน้ำมันจวนที่ซื้อมาจากรอยพระพุทธรบาทเมืองมินบู นวดขาตัวเองเป็นการใหญ่...

รอจนเบื่อก็ไม่เห็นท่านเจ้าอาละวาดมาซะที ตอนเริ่มเดินทางรองเท้าของท่านขาดต้องเดินเท้าเปล่า มัวแต่กระย่องกระแย่งเป็นชุดตระดเหี้ยมกรวดอยู่ละมั้ง ? พวกเราเดินทางต่อจนไปถึงปากทางเข้าบ้านเต็งเง หยุดรอกันตรงนี้อีกครั้ง...

รอแล้วรอเล่าเฝ้าแต่รอ จนกระทั่งทิดจิตรทนมไม่ไหว เดินหายไปหมู่บ้าน ไม่นานก็เดินตะโกนมาแต่ไกล “อาจารย์ครับ..ไม่ต้องรอแล้วครับ..

ครูบาน้อย(ท่านนาวิน) ล่องหน้าไปแล้ว ซึ่งเวียนไปด้วย ชาวบ้านเขาว่าคงจะลัดป่ามา เจอเวียนเข้าเลยไปกับเขา...”

บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร ? จะตะตัวเองก็ใช่ที่ มัวแต่ไปห่วงเสือในป่า ไอ้เสือผ่าแปลงตัวเป็นจระเข้น้อยล่องหน้าไปซะแล้ว ท่านซาหั่วพิตหัวเหี้ยมบ่นพึมพำ “มาด้วยกันแทนที่จะไปด้วยกัน กลับมาทักกันซะได้ เห็นแก่ตัวแบบนี้เลิกคบซะดีมั้ง..?” ใจเย็น ๆ รอดูไปก่อน...

หาซื้อรองเท้าที่ร้านค้าในหมู่บ้าน ยังอุดสำหรับซื้อไปเผื่อท่านนาวินอีก เดินลัดกลางบ้านไปเลย เด็กนักเรียนกำลังเริ่มเข้าเรียน สีเขียวสีขาวสะพริบไปหมด ออกพ้นหมู่บ้านไปก็กลายเป็นป่าตามเดิม หนทางขรุขระคดเคี้ยว ลัดเลาะไปตามพื้นที่ป่า เสียงเครื่องยนต์กระหึ่มมาแต่ไกล...

ทิดจิตรกางแขนกางขาขวางกลางถนน ถอดหมวกแก๊ปแดงไว้ของตัวเองโบกซ้ำอีกต่างหาก รถหกล้อคันใหญ่เท่าสิบล้อบ้านเราโผล่ออกมา มีคนนั่งคู่กับคนขับคนเดียว แต่ที่ท้ายรถมีสาวสามคนโผล่หน้ามาแบบอยาก رؤอยากเห็น หนึ่งในจำนวนนั้นเป็น “สาวหล่อ” ซะด้วย..!

ทิดจิตรป็นไปตะโกนรอกหุคนขับไม้ก็คำ เขาชี้ไปที่ท้ายรถที่แท้ทั้งสองเป็นเจ้าของรถกับไซเฟอร์ สามสาวข้างท้ายจ้งเขาชนข้าวสารไป **ด่านเจดีย์สามองค์** จะอาศัยไปต้องคุยกับนายจ้งเขาเอง พวกเราไม่สนใจผลการเจรจา ป็นขึ้นป็นนั่งเฝ้าเต็อยู่บนกระสอบข้าวสารซะก่อนแล้ว..!

สาวหลอบอกว่ายินดีรับไปด้วย ขอให้ช่วยค่ารถคนละสองพันจึ๊ต อาตมากับท่านซาควักจนหมดตัวมีแค่ห้าพันกว่าจึ๊ต “ห้าพันได้มัย..? ที่เหลือจะเอาไว้ซื้อข้าวกิน...” สาวหลอดูทว่ามาถึงปฏิเสฐ พวกเราก็งคงไม่ลงจากรถแน่ จึงพยักหน้าแบบ “หยวนหน่อ...จายาลัยก้อล่าย..”

อาดมาบอกว่า ช่างหน้ายังมีเพื่อนพระอิกรูปนั่งเกวียนอยู่ ถ้าตามไปทันให้ช่วยรับไปด้วย พลังส่งเงินให้ทิดจิตรมอบให้กับสาวหล่อ อีหนูลักเพศนับเงินอย่างรอบคอบ ม้วนเก็บไว้กับชายพก แล้วจึงสั่งให้คนขับออกรถ ทิดจิตรตามประกบคุยกับสามสาวเพื่อหาข้อมูลต่อไป...

พวกเขาอนบนกระสอบข้าวสารอย่างสบายใจ คอยสอดสายตาลอดแฝงข้างรถดูทาง ตอนไหนกึ่งไม้ระมาค่อยกกล้องหลบกัน ทิดจิตรไม่กระจายอยู่เป็นชั่วโมง ก่อนจะคลานกระดืบๆ มารายงานให้พวกเราฟัง...

ที่แท้สาวหล่อกับเพื่อนชนข้าวสารมา ๓๐๐ ถุง (ถุงละ ๕๐ ก.ก.) เพื่อเอาไปขายที่ด่านเจดีย์สามองค์ ขากลับจะซื้อหมากแห้งกลับไปขายเอากำไรอีกที เซารถไปกลับเป็นเงินหนึ่งแสนจืด ที่มาแต่ผู้หญิงเพราะเจรจากับพวกทหารป่าง่ายกว่า ถ้าเป็นผู้ชายพวกทหารไม่ค่อยผ่อนผันให้..

"เฮ้ย...ท่านนาวิณอยู่ข้างหน้า หยูด-ด-ด.." สาวหล่อทุบหลังคารรถให้ไซเฟอร์หยุด พระบนเกวียนเหลียวกลับมาดูแบบงง ๆ อ้าว...ไม่ใช่ท่านนาวิณนี่หว่า..สาบานได้ว่าเมื่อกี้ทุกคนเห็นเป็นท่านจริงๆ ตายแล้วเป็นผีมาหลอกละมัง ? วันก่อนที่วัดเขมารามก็หลอกดูมาที่หนึ่งแล้ว..!?

เดินทางต่อไปท่ามกลางความกังขาว่า ท่านเจ้าอาละวาดหายศีรษะไปไหน..? กระเด็นกระดอนมาตามทางป่า จนถึงด่านอะหนังกวิน ตอนเกือบสิบโมง ท่านปือปกับท่านตุ่นนอนแผ่หราแบบกระที่บก็ไม่ลุกอาดมา ท่านชา กับทิดจิตร ปีนลงไปทหน้าด่าน บอกทหารที่เข้าเวรอยู่ว่า ถ้ามีพระตัวเล็ก ๆ ผอม ๆ ตามมา ช่วยบอกท่านด้วยว่าพวกเราไปแล้ว...

อยู่พยามยังมีสติตรงที่ว่า เราจะฝากของฝากข้าวกระทั้งฝากเงินไปถึงใคร พวกเขาก็ยังเต็มใจช่วยเหลือ ถ้าเป็นบ้านเราถึงจ่ายค่าตอบแทน

แล้วยังอาจสูญญได้ คิดว่าเป็นเพราะความเจริญรุดหน้า เลยทำให้หน้าใจและศีลธรรมต้องถอยหลังลงคลองก็เป็นได้ ปีนกลับขึ้นไปบนรถ ปรากฏว่าพ่อตัวดีหลับหัวท้ายท้ายเกยกันหมดแล้ว..!

ลุยยามาจนถึงด่านทหารที่บ้านตองซุน อาดมาโดดลงไปซื้อขนมหน้าดาคลายเปาะเปี๊ยะทอด แต่ใส่ในเป็นมันฝรั่งคลุกเครื่องเทศมาไหลหนึ่งพอดิ แบ่งกันคนละสองชิ้นฉันทานอาหารเพล ขนาดนั้นยังฉันไม่หมด เพราะกัดเข้าไปแต่ละที มีน้ำมันไหลโจ๊กมากเกือบครึ่งถ้วย..!

เลยตองซุนไปยังไม่ถึงบ้านแม่สะลี เจอนักเลงโตเจ้าถิ่นตั้งด่านเก็บค่าผ่านทาง ทหารป่าพวกนี้เป็นกะเหรี่ยงคริสต์ สาวหล่อลงไปเจรจานายทหารถามว่า ขนสินค้ามาเป็นราคาเท่าไร ? อีหนูตอบแบบไม่ต้องคิดว่า "ห้าหมื่น.." หมม..มัน..แหลได้หน้าตายจริงๆ..!

นายทหารดึงเครื่องคิดเลขออกจากเอว กดตัวเลขปึบ ๆ ไม่กี่ทีก็บอกว่า "สามพันห้า.." สาวหล่อต่อเหลือสองพัน เล่นเอานายทหารเกือบออกจิว ไวยวายว่า "รู้ชะว่าขนสินค้ามาเกิน จะให้ขึ้นไปดูเองมั๊ย ?" สาวหล่อรีบควักเงินจากชายพกนับให้แต่โดยดี...

ปีนกลับมาัยมกริมอยู่บนรถ คงอึ้งมออึ้งใจที่แหกตาทหารป่าได้เออ...เอ็งเก่ง..ถ้ามันรู้ว่าสินค้าราคาหลายล้าน จะพาพระช่วยไปด้วยนะซิ..! สาวหล่อไม่สนใจคำต่อว่า คว่าหมากพลูใส่ปากเคี้ยวแบบสบายอารมณ์..

ผ่านแม่สะลีไปไม่นาน อาดมาได้ยินเสียงแตรรถดั่งยาวเหยียดมองอยู่เป็นนานก็ไม่เห็นรถสวนหรือตามมาซักคัน กำลังงงโยงหยกดูว่ารถใครมันบีบแตรแบบไม่เกรงใจกันเลยวะ ? ก็เห็นคว้นโขมงพลุ่งพล่านเต็มหน้ารถ "ตายห่า...หม้อน้ำเดือด..!"

ไซเฟอร์เฮงขวยรีบดับเครื่อง บังคับให้รถจอด โดดลงไปเปิดฝา
กระโปรง ควันตลบไปครึ่งป่า เสียงไอน้ำพุ่งจากช่องระบายดังแหลมยาว
เหมือนแตรรถ บรรดาผู้รู้ให้คำแนะนำกันใหญ่ บ้างว่าเปิดไม่ได้ น้ำเดือดจะ
พุ่งใส่หน้า บ้างว่าต้องรอให้เครื่องเย็นก่อนแล้วค่อยเปิด...

ซินรอกัหมัดวันพอดี อาตมาถามหากล่องหรือผ้าใบ ในที่สุดได้
เสื้อแจ็คเก็ตฟิลต์มาแทน คลุมลงที่ฝ่าหม้อน้ำแล้วบิดเปิด เสียงน้ำเดือดดันฟู
ออกมา ทุกคนแตกฮือออกไปรอบข้าง..! อาตมาเกร็งขอกดฝ่าหม้อน้ำให้
ค่อยๆ ดันน้ำเดือดออกมา จนร้อนเกือบทนไม่ไหว พอดีแรงดันภายในหมด
ลง จึงยกฝาขึ้นมาทิ้งเสื้อ...

ทุกอย่างคืนสภาพปกติยกเว้นเครื่องร้อนฉ่า ถามหาถั่งน้ำ ไซเฟอร์
รีบไปตักในห้วยใกล้ๆ มาให้ เจ้าของรถโวยวายว่าถ้าเติมน้ำเย็นทันทีฝาสูบ
จะรั่ว “เออน้ำ..มันมีวิธี คุณไม่รู้ก็หุบปากซะ ยินดูเฉยๆ ก็พอ..!”

รับถังน้ำมาแล้วให้ไซเฟอร์ติดเครื่อง ไอตัวดีอีกอึกมองเจ้าของรถ
ต้องควาดซ้ำถึงยอมติดให้ พอเครื่องติดน้ำเริ่มถูกดึงเข้าระบบหล่อเย็น
อาตมาก็ค่อยๆ เทน้ำใหม่ลงไปทีละนิด...ทีละนิด...

เกร็งขอกันแทบเป็นตะคริวกว่าน้ำจะเต็ม.. “ไหนคุณว่าฝาสูบ
รั่วไงวะ..?” เจ้าของรถยิ้มแทะๆ... ปิดฝ่าหม้อน้ำ ทุกคนเฮลละโลขึ้นรถ
เดินทางต่อได้ไม่ต้องรอเป็นครึ่งค่อนวัน...

ไปได้ไม่ถึง ๓ ไมล์ดีหม้อน้ำเดือดอีกแล้ว ดันลิ้มตักน้ำใส่ถังมาด้วย
ตรงนี้ น้ำซักหยดก็ไม่มี ลงมาเปิดฝ่าหม้อน้ำทิ้งไว้ แล้วนั่งมองหน้ากันจนแข็ง
ตะวันเริ่มบ่ายคล้อย พอดีมีเสียงรถดังใกล้เข้ามา...

กระบะสี่ขาแวกกลางเก่ากลางใหม่ไหลมาจอดเทียบ สอบถามว่า

รถเสียเพราะอะไร..? อาตมาเห็นทั้งคันเขามีแค่ ๔ คน เลขขออาศัยไปด้วย
จ่ายค่ารถสองเที่ยวมาตายกลางทางทั้งสองเที่ยว ลองของฟรีดูบ้าง ดูซิว่า
มันจะไปถึงหรือเปล่า..?

ผ่านตลอดด้วยความราบรื่น ภาพสมเด็จองค์ปฐมกลายเป็น
สีทองแพรวพราวเมื่อมาถึงช่องโสัง เจ้าของรถลงไปจ่ายค่าผ่านทาง แล้ว
คุยกับนายด่านไม่เลิก พวกเราเลยสละรถมานั่งมอเตอร์ไซค์รับจ้าง วิ่งฉิว
ปลิวลมผ่านด่านยูวาทิตไปลงที่วัดตองไผ่...

จ่ายค่ารถไปหกคนพันสองร้อยจ๊ิต แทบจะเหลือแต่ตัว ท่าน
อังกูระรีบมาต้อนรับ ท่านโด้ยที่มาถึงก่อนตะโกนมาแต่ไกลว่า “ทหารไทย
กลับจากการบุกพม่าแล้ว..” เออ..เชิญคุณบ๊ายไปคนเดียวเถอะ..!

พวกเราพักผ่อนกันเต็มที่ ซักฝ่าหมัดทุกชิ้นแม้กระทั่งยาม
อาตมาส่งภาพหลวงพ่อบุญพระมหาอานทุกานตา กับประจำลูกหลานคืน
ให้ท่านป๊อป ท่านจับไปแบบเขินๆ...ครวหน้าพ่อบุญจะขายคืนซะให้เข็ด..!

ตกป้ายรถโดยสารพาท่านนาวินมาส่ง ท่านเล่าว่าตอนเดิน ลัดป่า
คิดว่าจะย่นระยะทาง ดันหลงซะนี่...!

ตอนที่พวกเราขึ้นรถหกล้อ ท่านก็ได้ยินเสียง แด่ออกมาดักรถไม่
ทัน ต้องค้างคืนในป่า เจอทหารป่าไล่เงินไปอีกเจ็ดร้อย วันนี้นำมาถึงตองซุน
รถโดยสารจึงตามมาทัน มาส่งเอาตอนที่เห็นนี่แหละ...

อาตมา ท่านนาวิน ท่านชา ท่านป๊อป ท่านตุ้ ล่าท่านอังกูระเดิน
ทางข้ามด่านกลับไปฝั่งไทย ท่านนาวินตามไปเพื่อรับเงินงวดใหม่ไปบูรณะ
วัดหนองบัว คงเป็นกรรมของอาตมาไปอีกนานจนกว่าวัดจะเสร็จละมัง..?

บันทึกเพิ่มเติม

พระพุทธรูปที่ลอยน้ำจากลังกามาขึ้นที่พม่าจำนวน ๔ องค์นั้น อยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ ดังนี้

- ๑. พระเจดีย์ชุกยมกทอ เมืองปะเตง(พะสิม) ลอยมากับแพไม้สัก
- ๒. วัดใจปอลอ เมืองใจโก ลอยมากับงหิน (วงล้อหิน)
- ๓. วัดฉิ่นมกทอ เมืองทะวาย ลอยมากับแพไม้ตะเคียน
- ๔. วัดใจคะมิ เมืองใจคะมิ ลอยมากับแพไม้ตะเคียน

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒
พระเล็ก สุธมมปญโญ

สนทนากับพระเล็ก สุธมมปญโญ
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๕(ต่อ)
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :(เรื่องเว็บ).....

ตอบ : ทำเว็บก็อย่าไปเถียงกันกับเว็บอื่น (หัวเราะ)ดู ๆ แล้วมันน่าเบื่อเหมือนกัน มันมีอยู่ ๒ สถานด้วยกัน สถานแรก คือ พอคุยไปคุยมาต่างคนเกิดทฤษฎีขึ้นมา อย่างที่สองคือว่า ความรู้ยังไม่ถึงจุดนั้น ก็ชี้แจงแสดงเหตุให้เด็ดขาดลงไปไม่ได้ เลยกลายเป็นที่ถกเถียงกันไปเรื่อย พระพุทธเจ้าท่านก็บอกเอาไว้แล้วว่า จงอย่าพูดในเรื่องอันเป็นเหตุให้เถียงกัน เรื่องอันเป็นเหตุให้เถียงกันจำเป็นต้องพูดมาก บุคคลที่พูดมากจิตใจย่อมฟุ้งซ่าน ฟุ้งซ่านก็จะห่างจากสมาธิ ท่านบอกเอาไว้ชัดเลยถาม:พระโสธบ์บั้นยังมีการคิดผิดไหม ?

ตอบ : ผิดอย่างไร ก็ไม่ผิดจากคำสอนพระพุทธเจ้า

ถาม : ยังมีเห็นแก่ตัวไหม ?

ตอบ : มีเพียงแต่ว่า อยู่ในลักษณะที่ท่านควบคุมได้ มันจะมีกรอบของมันอยู่ อย่างน้อย ๆ ถ้าหากว่า จะออกนอกกรอบของศีลท่านก็ไม่ไปด้วย คิดได้ แต่โอกาสจะทำน้อยโอกาสจะพูดน้อย

ถาม : สัตว์ที่มีชีวิตทั้งหลายที่เราซื้อปล่อยไป ในอนาคตการณจะมาผูกพันกับเราหรือเปล่า?

ตอบ : อันนั้นก็ไม่ทราบเหมือนกัน เราอย่าไปผูกกับมันแล้วกัน มันจะผูกกับเรา เรื่องของมัน คือในลักษณะเราช่วยเขา ถ้ากลับมาก็คือในลักษณะตอบแทน

ถาม : ผมนึก ๆ ตอนปลาลงไป ๕๐ ตัว พอปล่อยลงน้ำ ซาคินี่มาช่วยมัน หลุดจากการโดนเขามาปล่อยลงน้ำ ซาคินี่ต่อไปต้องมาช่วยอะไรมันอีก หรือเปล่าหนอ เราต้องช่วยมันไปอีกเมื่อไหร่ เมื่อไหร่เราจะต้องเลิกช่วย?

ตอบ : มันอาจจะถึงเวลาที่มันช่วยเราก็ได้

ถาม : แล้วผมก็ เอ! หรือเราเคยเป็นปลามาก่อน แล้วเขาปล่อยเรามาก่อน เราก็มาปล่อยเขาคิน

ตอบ : อย่างลึ้มว่า กำลังใจของพระพุทธเจ้าที่ท่านตั้งความปรารถนา จะช่วยชนถ่ายสัตว์โลกข้ามวัฏฏสงสารนี้ ท่านไม่ได้จำกัดจำนวน ไม่ได้จำกัดระยะเวลา เต็มกำลังกาย กำลังสติปัญญาของท่าน ท่านก็ว่าของท่านเต็มที่ เพราะฉะนั้นในเมื่อกำลังใจของท่านเป็นลักษณะนั้น ของเรามีหน้าที่เราก็ทำของเราไป

ถาม : หลวงพ่อสอนว่า เดี่ยวเราเป็นหน้าที่เต็มบาตร สามารถคว่ำบาตรให้น้ำออกหมดบาตรได้ทันที แต่อย่างเวลาผมจะช่วยใครสักคน เอ! ลุกเมียวเราจะเดือดร้อนหรือเปล่า แล้วเราจะยับยั้งอย่างนี้ แสดงว่าเรายังไม่เต็มหรือเปล่า?

ตอบ : อันนี้มันจะมีส่วนตรงที่ว่า ของเรามันทำ มันทำด้วยปัญญา ถ้าหากว่ามันเป็นศรัทธา เป็นอธิโมกศศรัทธา ก็คือมีแต่ศรัทธาอย่างเดียวขาดปัญญาประกอบ ทำให้คนรอบข้างเดือดร้อน บางทีมันก็ไม่ใช้ตัวเมตตาก็แท้จริง

ถาม : นิพพานเราไปได้ทุกขณะจิตหรือเปล่า?

ตอบ : มันก็อยู่ที่ว่าเราจะไปมัย? ถ้าจะไป มันไปได้ทุกขณะจิตอยู่แล้ว ถ้ามีความคล่องตัวในโมมยิทธิ หรือ อภิญญา แต่นึกจะไปมันก็ไปแล้ว แล้วมัน

ทุกขณะจิตมัยละ?

ถาม : มันไม่ชัด

ตอบ : ไม่ชัดจะเป็นไรไป ขอให้มันใจก็แล้วกัน

ถาม : อย่างเมื่อกี้ให้พรบ๊ีบ ผมก็นึกเลยว่า ขึ้นไปเลยข้างบน แล้วเอาตัวข้างล่างฟังกให้พร

ตอบ : ก็นั่นแหละ ฉลาดแล้วที่ทำอย่างนั้น หลวงพ่อท่านบอกว่า เรื่องของนิพพานพยายามไปให้มันมากที่สุดในแต่ละวัน เอากำลังใจจดจ่ออยู่ตรงนั้น เพราะว่าการไปนิพพาน เป็นการตัดกิเลสด้วยวิธีที่รวดเร็วที่สุด ขณะเดียวกันกำลังใจที่ส่งออกไปในลักษณะนั้น จะเป็นกำลังของฉานสมาบัติเขา เป็นการพักผ่อนวิธีหนึ่ง ท่านบอกว่าบางทีเหนื่อย ๆ ขึ้นมาวินาที สองวินาทีที่ท่านก็เอา บางทีหลอกให้โยมพูดประโยคยาว ๆ หน่อย ตัวเองเผ่นไปแล้ว ง่ายมัย? หลอกให้เขาพูดยาว ๆ

ถาม : แล้วทำทานบารมีอย่างไร ที่ถึงว่าจะเต็มภพเต็มภูมิ โดยที่ทำแล้วได้ผลมากที่สุด?

ตอบ : คงจะยาก ถ้าเต็มแล้วมันจะวัดด้วยจำนวนอะไรได้ ต่อให้ขนของมาเต็มโลก มันก็ยังไม่พอใจ มันต้องเต็มที่ใจ เพราะฉะนั้นถ้ากำลังใจมันเต็มเมื่อไหร่ ก็แปลว่าใช้ได้แล้ว.....

ถาม : ในระหว่างที่เราจะนั่งปฏิบัติ ตัวผมไม่ชอบมุ่งเน้น บางทีคิดเรื่องนี้...สังขาร...ไปมั่วไปหมด

ตอบ : ทำอะไรต้องทำอย่างเดียว ให้มันได้ผลซะก่อน กรรมฐานมี ๔๑ แบบด้วยกัน คือกรรมฐาน ๔๐ กับมหาสติปัฏฐานอีกหนึ่ง ๔๑ แบบนี้แบบใดแบบหนึ่งก็ตาม ถ้าหากเราทำสำเร็จแล้ว อีก ๓๙ แบบ หรืออีก

๔๐ แบบนั้นมันก็จะตามไปด้วยกัน คือกำลังมันเท่ากัน เปลี่ยนวิธีแค่นั้นเอง ต้องเอาให้ได้จริง ๆ อันหนึ่งก่อน ถ้าได้อันหนึ่งแล้วอันอื่นจะง่าย แต่ว่าไม่จำเป็นต้องศึกษาทั้งหมดก็ได้ หัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง ถ้าตั้งใจทำจริง ๆ เป็นพระอรียเจ้าได้ เป็นพระอรหันต์ได้ทั้งนั้น เพียงแต่ว่า บางคนชอบศึกษาหลายๆ อย่างด้วยกัน ก็ต้องทำให้ถึงที่สุดของผลของมัน ก็คือว่าอย่างน้อยๆ ทรงเป็นฌาน๔ ของโลกียอภิญญาให้ได้ พอถึงตอนนั้นแล้ว ก็ค่อยเจริญวิปัสสนาญาณต่อ กำลังของฌาน๔มันสูงพอ จะตัดกิเลสได้

ถาม : (เรื่องเกี่ยวกับกรรมหลวงชุมพร) ถ้าเกิดไม่ไปไหว้กรรมหลวงชุมพรที่ศาลที่ชุมพรแต่ว่าไหว้หรือบวงสรวง.....

ตอบ : ที่ไหนก็ได้ เพราะว่าถ้านึกถึงท่าน ท่านก็รับรู้ได้อยู่แล้ว

ถาม : การที่เราไหว้ เสด็จพ่อกรรมหลวงฯ กับไหว้ท่านท้าววิรุฬหก อานุกาพ....?

ตอบ : ก็องค์เดียวกัน (หัวเราะ) ถ้าหากว่าไหว้เสด็จในกรมฯ ก็ถือว่าเป็นกันเอง สมมติว่าเราไหว้พ่อในบ้านเรา แต่ว่าเวลาพ่อไปอยู่ที่กองบัญชาการกองทัพบก พ่อก็คือผู้บัญชาการทหารบก (หัวเราะ) ตกกลางเราจะไหว้ในตำแหน่งพ่อดี หรือว่าไหว้ในตำแหน่งผู้บัญชาการทหารบกดี ก็เลือกเอา..... นั่นแหละตัวอย่างของผู้ปฏิบัติแล้ว ได้ผลจริง แม้กระทั่งในชีวิตมรชาวาส โดยเฉพาะอย่างรัชกาลที่๕ ก็ดี เสด็จในกรมฯ ก็ดี คนจะยกในระดับเดียวกับพระเลย จะสังเกตดูความเคารพของคนจะเคารพท่านแบบเคารพหลวงปู่ หลวงพ่อที่มีคุณความดีสูงๆ อย่างนั้นเลย คนที่ทำคุณความดีเอาไว้จริงๆ แล้ว ท่านถึงได้บอกไว้...อะไรนะ....เพลงทหารเรือ เพลงเก่าๆ ที่เสด็จในกรมฯ ท่านแต่งเอง ท่านบอกว่าเกิดมา

ทั้งที จะดีก็ตอนยังเป็น อีก๔๐๐ ปี ก็ไม่มีใครเขาเห็น ก็คือพอพ้นระยะที่ยาวนานไป คนก็จะเริ่มเลิกลึกถึง ยกเว้นแต่ว่าถ้ายังมีคุณความดีอยู่ คุณความดีนี้จะส่งผลให้ยาวนานไม่รู้จักจบ ท่านเองท่านก็เสด็จทิวงคตไปนานแล้ว แต่คนก็ยังระลึกถึงความดี ยิ่งนานก็ยิ่งขลัง การนับถือก็กว้างไกลไปเรื่อย ๆ

ถาม : แม่เขาชอบพูดว่า เขาจะขอใช้กรรมให้หมดในชาตินี้ แต่ไม่รู้จะไปอธิบាយอย่างไร ?

ตอบ : ไม่มีใครใช้หมด แม้กระทั่งพระอรหันต์ก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี ที่เข้านิพพานไป ไม่มีใครใช้กรรมหมด แต่ว่าท่านทำความดีจนถึงที่สุดแล้วหลุดพ้นไป กรรมไม่สามารถจะตามทันได้ เพราะฉะนั้นของเรา ก็ตั้งหน้าตั้งตาทำความดีของเราไป ถ้ากรรมอันไหนมันเข้ามา เราก็ทำใจให้ยอมรับชะ ยอมรับในลักษณะที่ว่ามันเกิดขึ้นเพราะเราเคยทำไว้ในเมื่อเราทำไว้มันเกิดขึ้นเรารับมันได้ มันก็จะสบายใจ ไม่ไปดิ้นรนต่อต้านอะไร แก่ไขเต็มสติกำลังแล้วแก่ไม่ได้ ก็ยอมรับว่าเป็นกฎของกรรม ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ตั้งหน้าตั้งตาสะสมความดีไว้ ไม่ไปกลุ้มใจกับกฎของกรรมที่มันเกิดขึ้น ถ้าทำอย่างนี้ไว้เดี๋ยวก็ไปเร็ว ถ้าเราพ้นไปก็ถือว่าหมด ถ้าหากว่ายังไม่พ้นเมื่อไหร่ มันตามทวงไปเรื่อย

ถาม :(เรื่องทรงหลวงพ่อ)....แล้วนี่เราจะมีรู้อย่างไรว่า เป็นของจริงหรือไม่จริง?

ตอบ : จริงหรือไม่จริง? มันใจได้เลยว่าปลอมแน่ ถ้าเป็นหลวงพ่อกา เพราะมีเหตุจริง ๆ คงอยู่ไม่เกิน ๓ นาที ๕ นาทีหรือหก นั้นหมายความว่าท่านต้องการจะใช้งาน หรือต้องการจะช่วยใครอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งมัน

ถูกเงินจริง ๆ แล้วเขาเองเขาไม่สามารถจะรับได้ ถ้าพวกทัว ๆ ไป ลูกศิษย์ของท่านได้มโนมยิทธิทั้งนั้น จะใช้ใครก็ไปหาลักษณะนั้นมันไม่ยากกว่าไปประทับทรงให้มันเหนื่อยอะ? หลวงพ่อท่านบอกว่าแกรู้มั๊ย? ว่าข้ายังไม่ทันจะตายเลย สำนักทรงหลวงพ่อกฤษีลึงดำมีไป ๖๐ สำนักแล้วยังไม่ทันตายเลยนะป็นั้น ไม่รู้ว่า '๓๔' หรือ '๓๕'? เราฟังแล้ว แหมชื่นใจ พ่อเรายังไม่ทันจะตายเลย เขาทรงกันไปบานเบิกแล้ว

ถาม : อย่างนี้ถ้าทรงแล้ว ไม่ได้เทศน์เรื่องธรรมะอะไร ก็น่าจะไม่มิใช่มั๊ยครับ?

ตอบ : ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น หลวงพ่อท่านจะเอาเฉพาะเรื่องที่เป็นอรรถเป็นธรรม ถ้าหากไม่ใช่เรื่องของธรรมะ ท่านไม่คบด้วยเลย

ถาม :(ไม่ชัด).....ที่เคยให้ไป ไปดำที่เดียวเลยใช้ที่ ๓ วันอย่างนี้เลยได้มั๊ย?

ตอบ : มันค่อย ๆ ทำไม่ดีอะ เรื่องของยาถ้ามันสด คุณภาพมันจะดีกว่า โดยเฉพาะยาตัวหนึ่งที่กินเข้าไปแล้วแะไปตาม ๆ กัน ก็คือ มะเกลือ ที่ใช้ถ่ายพยาธิ เขาจะใช้ผลมะเกลือเท่าอายุ แต่ไม่เกิน ๒๕ หมายความว่า ถ้าคุณอายุเกิน ๒๕ ก็ใช้ได้แค่ ๒๕ ลูกเท่านั้น พอดำเสร็จเขาไปคั้นน้ำไปผสมกับกะทิ แล้วก็กินเข้าไปจะถ่ายพยาธิได้หมด คราวนี้คนซีเกียจ ดำเสร็จแล้วไปแช่ตู้เย็นไว้ กินเข้าไปตามบอคนไปหลายคนเลย เพราะว่ามะเกลือคั้นแล้วทิ้งเอาไว้ตกตะกอน มันจะเป็นพิษ ต้องคั้นสดกินสด

ถาม : ตกงที่บอกว่า ที่เอาหญ้าแพรก.....?

ตอบ : ควรที่จะทำครั้งหนึ่ง กินครั้งหนึ่ง จะได้ของสดและคุณภาพ

ดีกว่า เอาไปคั้นคาตู้เย็นไว้ ถึงอันตรายมันไม่มีก็จริง คุณภาพมันคงจะค่อยลงไป

ถาม : แล้วน้ำที่คั้นในแต่ละครั้ง ต้องให้พอดีถ้วยหนึ่ง หรือว่าเกินได้มั๊ยครับ?

ตอบ : เกินหน่อยก็ได้ หรือว่าถ้าไม่รังเกียจฟาดมันซะแก้วใหญ่ ๆ ก็ได้ แต่ถ้าจะให้มีความพอดีไม่ต้องต่ำกว่า ๓๐ ซีซี.

ถาม : ผมลองทำดูแล้ว ปรากฏว่าก็ไม่เห็น.....คืออาจจะเป็นเพราะ....(ไม่ชัด)..... ผมเข้าใจว่าได้น้ำเยอะ แล้วแบ่ง ๓ ถ้วย

ตอบ : ไม่ใช่ ครั้งละถ้วย กำมือหนึ่งกับขมื่นเท่าหัวแม่มืออะคั้นถ้วยเดียว...

หญ้าแพรกหนึ่งกำมือ ขมื่นชันเท่าหัวแม่มือ โขลกให้ละเอียด ละลายด้วยน้ำปูนใส คั้นให้ได้หนึ่งถ้วยชา กินก่อนอาหารเข้าอย่างน้อย ๓๐ นาที ถ้ารักษาโรคมะเร็งต้องไม่เกินระยะที่สอง ให้กิน ๓ วัน เข้าละถ้วย ถ้าหากรักษาโรคเบาหวานให้กิน ๓ วัน เว้น ๗ วัน แล้วกินอีก ๓ วัน เว้น ๗ วัน กินอีก ๓ วัน เว้น ๗ วัน รวมแล้ว ๙ วัน กิน ๓ ครั้ง ๙ วัน ระหว่างที่กินอยู่ ก็เท่ากับเดือนหนึ่ง ๓ เว้น ๗ มันก็ ๑๐ ไซ้มั๊ย? ก็เท่ากับระหว่างที่กินเดือนหนึ่ง เขาห้ามกินของหวานกับกะปิ เพราะฉะนั้นจะรักษาโรคเบาหวานนี้ลำบากหน่อย ถ้าเป็นโรคอีกเสบภายในประเภทตับอักเสบ กระเพาะอักเสบ ลำไส้อักเสบ อะไรพวกนี้รักษาได้ทั้งนั้น กินลักษณะเดียวกับมะเร็ง ก็คือว่ากิน ๓ วันเท่านั้น

ถาม : แล้วจะมีอาการบวมมั๊ยว่า กินถ้วยแรกแล้วจะมีอาการอะไรขึ้นมาแล้วมีสิทธิ์จะหาย ?

ตอบ : ไม่มี อาตมาเคยกินเข้าไป หวานเจี๊ยบเลย ยังสงสัยอยู่เหมือนกันว่า

ตัวเองเป็นโรคอะไร มันหวานเหมือนยังกับใส่น้ำตาลเลย ลองทำกินดู เพราะเห็นว่ายามันไม่มีอันตรายอะไร กินเปล่าๆ ก็ได้

ถาม : ที่นี้หญ้าแพรก กลัวว่าจะสกปรก ก็เลยเอาน้ำร้อนลวกหน่อย อย่างนี้เป็นอะไรมั๊ยครับ?

ตอบ : ล้างน้ำเปล่าก็พอ ไอลวกน้ำร้อนนี้ วิตามินในผักในหญ้ามันยังไป ซะหมดเลย

ถาม : ...มาโทษผมว่า แทนที่จะรักษาโรคมะเร็ง กลายเป็นเพิ่มท้องเสีย

ตอบ : ถ้าคนประเภทกลัวท้องเสียมากกว่ามะเร็งปล่อยมันตายไปซะดีกว่า เมื่อไม่นานนี้เอง ฝรั่งเศสทำวิจัยว่า ชมันชั้นชะลอความแก่ได้ หลวงพ่อ ท่านก็บอกถ้าไม่มีโรคอะไร ๓ เดือนทำกินครั้ง ๑ จะแก่ช้า ฝรั่งเศสเพิ่ง จะวิจัยเจอประกาศออกทางอินเตอร์เน็ตกันครึ๊กโครมเลย

ถาม : สมองหมูสะครับ! นี่ช่วย.....?

ตอบ : ยังไม่รู้เลย แต่ว่าจริง ๆ หมูมันไม่เคยแก่ตาย พออายุได้เขาก็เชือด มันแล้ว เพราะฉะนั้นถ้ากินสมองหมู อาจจะไม่แก่จริง ๆ คือตายเลย (หัวเราะ)

ถาม : มีความเคารพในพระรัตนตรัย แต่บางครั้งมีความสงสัยในจริยา ของพระสงฆ์ จะสงสัยอย่างไร ไม่ให้ปรามาสา?

ตอบ : พุดง่าย ๆ คือว่า ถ้าหากสิ่งที่ท่านทำ มันค้านกับพระไตรปิฎก หรือศีลของพระ ก็ให้สงสัยไว้ก่อนว่าจะไม่ตีจริง

ถาม : แต่ถ้าเกิดเราไปพุดกับเพื่อนฝูง...

ตอบ : ลักษณะของการที่เรียกว่าปรามาสพระรัตนตรัย เขาหมายเอา โน่นเลยนะ พระอริยเจ้า แต่ว่าทั่ว ๆ ไปของเรา ถ้าเป็นสมมติสงฆ์

ถ้าเป็นปฏิบัติ ปฏิบัติชอบ ถึงไม่ใช่พระอริยเจ้า เราก็ให้ความเคารพ อยู่แล้ว เพียงแต่ว่าบางรายที่ท่านออกนอกคอกไปเยอะ มันก็น่าสงสัยอยู่ ถ้าจะเอาปลอดภัยก็อยู่ในลักษณะไม่เชื่อแต่อย่าลบหลู่ ไม่รู้ไม่ใช่ไปซะเลย

ถาม : เรื่องของการให้พร พระที่ให้พรคนที่มาทำบุญ หรือที่เขาบอกว่า คนทั่วไปให้พรกันว่า ขอให้มีความสุข อันนั้นมีผลจริงหรือเปล่า ?

ตอบ : มีผลจริง ๆ อย่างลิ้มว่าแต่ละคนได้สร้างบารมีมาไม่ใช่น้อย สิ่งที่เขา บอกกล่าวออกไปด้วยความหวังดี ปรารถนาดี อย่างลิ้มว่าตัวเขาไม่ใช่ตัวคน เดียว แต่ละคนล้วนแล้วแต่มีเทวดาประจำตัว ผู้ที่รักษาตัวทั้งนั้น ในเมื่อ เราตั้งใจส่งความปรารถนาดีให้คนอื่นเขา เทวดาประจำตัวของเรา ถ้าเห็นว่ามันเกินวิสัย ก็จะช่วยส่งเคราะห์ให้เขาด้วย ส่วนเรื่องของพระ ถ้าหากว่ารู้จัก จริง ๆ วัฐิ์จริง ๆ ท่านจะให้โดยลักษณะว่าท่านเป็นตัวแทน เท่านั้น อย่างของหลวงพ่อกันสอนพระ ท่านบอกเวลาแก่ให้พร ท่านให้ นึกถึงพระพุทธเจ้า ว่าพระพุทธเจ้าเป็นผู้ให้พร ตัวเราเป็นผู้ที่ผ่าน จากพระองค์ท่าน โดยที่เป็นเสียงของเราเท่านั้นเอง ถ้าหากว่าขนาด พระพุทธเจ้าให้แล้วไม่มีผล ก็ไม่รู้ว่าอย่างไรแล้ว

ถาม : เรื่องของการสวดมนต์ อย่างในหนังสือสวดมนต์ที่เขาบอกกันว่า อย่างเช่นพระคาถา อากาการวัตตสูตร สำหรับผู้ที่ชะตาขาด สวดครั้งหนึ่ง หมดเคราะห์ไป ๔ เดือน อย่างนี้จริง เท็จ ประการใด?

ตอบ : ก็ต้องดูว่าสวดเป็นมั๊ย? ถ้าหากว่าสวดเป็น กำลังใจตรงตัวจริง ๆ มันอาจจะเยอะกว่า ๔ เดือนก็ได้ ถ้าหากว่าสวดสักแต่ว่าให้มันจบ ๆ ไป ดีไม่ดี ๔ วันยังไม่ได้เลย มันขึ้นอยู่กับคุณภาพของใจของเราตอนนั้น ถ้าคุณภาพของใจของเราขึ้นถึงสูงสุด เป็นต้นว่ายกจิตไปสวดถวายพระบน

นิพพานเลย ตัวบุญมันก็จะมาก ตัวบุญที่มากกำลังมันสูง มันก็จะห่าง
บาปออกไป บาปไล่ไม่ทัน ในเมื่อบาปไล่ไม่ทัน ผลที่มันจะเกิด ที่เราเรียก
ว่าเคราะห์ มันก็ไม่เกิดกับเรา ถ้ายังทำบ่อยๆ ยิ่งดี ไม่ใช่वादที่แล้วเว้นไป
๔ เดือน เตียวก็โดนไป ๓ เดือนครึ่ง

ถาม : เรื่องของอาณิสสของคาถา อย่างที่เขาระบุไว้ จริงอย่างที่
เขาระบุไว้หรือเปล่า?

ตอบ : ถ้ากำลังใจของเรายึดมันจริง ๆ มันจะเป็นไปตามนั้น ตัวของ
คาถามันขึ้นอยู่กับคุณภาพของใจของเรา ที่เมื่อกี้ว่าแล้วเหมือนกัน
ใจยังมีสมาธิสูงเท่าไร ผลของคาถาก็ยิ่งเกิดมากเท่านั้น แต่มันเกิด
ในลักษณะมโนมยา สำเร็จด้วยใจ คือเราคิดให้มันเป็นอย่างนั้น ถ้า
กำลังใจของเรามันถึง มันจะเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ต่อให้ใช้คาถาบทอื่นที่
เขามอบมาใช้ในด้านอื่น แต่ถ้าเราตั้งใจให้เป็นอย่างนี้ ถ้ากำลังใจเรา
ถึงมันก็จะเป็นอย่างนี้

ถาม : ถึงแม้ว่าเราจะมีเคราะห์กรรมก็ตาม?

ตอบ : ถ้าหากว่าเราสามารถทำตรงจุดนั้นได้ เคราะห์มันก็เบาลงแน่ๆ แล้ว
เพราะเราไปนั่งภาวนาอยู่ มันเป็นการคลายไปอยู่แล้ว ส่วนเรื่องที่ว่าคิด
ให้เป็นอย่างไร มันก็เป็นอย่างนั้น ต้องดูตัวอย่าง หลวงพ่อเนียม วัดน้อย
ท่านบอกว่าท่านโดนงูเห่ากัดเสร็จแล้วไปนั่งเป้าๆ มันก็หาย หลวงปู่ปาน
ท่านถามว่าใช้คาถาอะไรครับ? ท่านบอกเจ็ดตำนานทั้งหัว ชอบบทไหน
ก็ว่าไปเถอะ แล้วอีกทีหนึ่งท่านก็บอกว่า ท่านท้องร่วงเพราะว่าโดนผี
มันแกล้ง ท่านไปช่วยคนเข้า แล้วผีที่มันจะเล่นงานคนนั้น ทำเขาไม่ได้
ก็ตั้งใจตามท่าน เผลอเมื่อไหร่กูเอาแน่ ปรากฏว่าท่านบอกท่านผล

ตอนเข้าส้วม ผีมันถือไม้แหลมอยู่อันหนึ่ง พอท่านเข้าส้วมก็พุ่งใส่ท้อง
ท่านบอกว่าท่านถ่ายท้องโจ๊กเดียว หมดแรงเลย เพราะฉะนั้นลักษณะ
ถ่ายท้อง ที่บางที่ไม่ใช่อาการปกติ ผีมันแกล้งเอาเหมือนกัน เสร็จแล้ว
ท่านบอกใจมันหวิวๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าจะแก้ไขอย่างไร ก็กลับกุ๊กไปก็ว่า
คาถาเป่าตัวเองไปเรื่อย แล้วก็หาย หลวงปู่ท่านถามว่าคาถาอะไรครับ?
ท่านก็บอกเจ็ดตำนานทั้งหัวนั้นแหละ ชอบบทไหนก็ว่าเอา
บอกแล้วว่ามันขึ้นอยู่กับคุณภาพของใจ มโนมยา สำเร็จด้วยใจ
ในเมื่อมันสำเร็จด้วยใจ คิดให้เป็นอย่างไรมันก็เป็นอย่างนั้น เพียงแต่ว่า
กำลังใจของเรามันถึงมั๊ย? ถ้าถึงนี้คาถาอะไรก็ได้ผลเหมือนกัน

ถาม : เรื่องของคำว่าสำเร็จด้วยใจ รวมไปถึงทุกเรื่องเลยมั๊ยครับ?

ตอบ : ทุกเรื่อง ต้องดูตัวอย่างหลวงปู่ฝั้น ท่านบอก ถ้าใจดีอะไร ๆ ก็ดี
หมด ถ้าใจไม่ดี อะไร ๆ ก็ไม่ดีทั้งหมด คือเท่ากับตัวเองไปแข่งตัวเอง
มันก็ตีไม่ได้ แต่ถ้าหากเราคิดว่าดี แล้วกำลังใจเรามีคุณภาพสะอาดบริสุทธิ์
จริงๆ มันดีจริงๆ

ถาม : คนโบราณเขาบอกห้ามพูดคำไม่มงคลกับตัวเอง ก็เพราะเหตุนี้

ตอบ : จริงๆ คือถ้ายังถือสาอยู่มันมีผล กลายเป็นตัวเราแข่งตัวเราเอง
พอพูดไปเสร็จแล้ว เอ๊ะ! ไม่ดีนี่หว่า ๆ ไปตอกย้ำอยู่ มันเลยไม่ดีซะจริง ๆ

ถาม : เกี่ยวกับจิตตกมั๊ย?

ตอบ : คือคนทั่วไปมันตกง่ายอยู่แล้ว ยิ่งไปทำผิดในสิ่งที่เขาห้ามๆ ไว้
ก็คิดว่าตัวเองละเมิดในสิ่งที่ไม่สมควร ก็ยิ่งแข่งตัวเองหนักเข้าไป

ถาม : อย่างพวกท้อแท้ สิ้นหวัง อันนี้ใช้มั๊ย?

ตอบ : อันนั้นแสดงว่า กำลังใจมันแย่มากจริงๆ ต้องอาศัยคนอื่นช่วยหน่อย

ถาม : อย่างนี้เวลาคนทำบุญถวาย แล้วให้พรไม่เหมือนกันนี่ แล้วแต่วาระแล้วแต่ บุคคลหรือ?

ตอบ : อาจจะเป็นไปได้ว่า ท่องไปท่องมาหลาย ๆ ที แล้วมันเบื่อก็ก่เปลี่ยนบทมั่ง (หัวเราะ) คนบางอย่างมันไม่เหมือนกัน อย่างบทโสวัตตะลักโธ สำหรับคนป่วยให้หายจากโรค อย่างขยสิทธิ ธะนัง ลากัง เขาขออะไรให้สำเร็จตามนั้น ถ้าหากว่า กุตตา โภคา สำหรับผู้ที่ถวายอาหารอย่างนี้ แต่ละอย่างมันไม่เหมือนกัน ก็ว่าไปตามวาระ ถ้าขึ้น อะทา สิเม เมื่อไหร่ ก็งานศพแหง ๆ บทให้พรของพระเขามีเหมือนกันว่าบทไหนใช้ในงานอะไร มันก็เลยต่าง ๆ กันไป

ถาม : ที่เวลาพระพุทธว่า เอวังโหตุ หมายความว่า.....

ตอบ : แปลว่า อยากได้อะไรก็ให้สำเร็จ ง่ายกว่ามั๊ย?

ถาม : คราวก่อนได้ถามว่า การที่อธิษฐานขอพรจากพระในเรื่องส่วนตัว เช่น ลาก ยศ อะไรพวกนี้เป็นการไม่สมควร ทีนี้ได้ไปฟังของพระอาจารย์ สพฤกษ์ เวลาท่านอธิษฐาน ท่านก็บอกให้ให้พระท่านช่วยเกื้อกูล สงเคราะห์ อะไรพวกนี้ อย่างไหนจึงเหมาะสม?

ตอบ : อะไรก็ตาม มันต้องเป็นเรื่องของเหตุกับผลเท่านั้น ถ้าเราสร้างเหตุเพียงพอ เราขออะไรผลนั้นก็จะได้ ถ้าเราสร้างเหตุไม่พอขอให้ตายมันก็ได้ การขอพระ ขอเทวดาให้ช่วย ต้องหมายความว่าเราขาดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แล้วเราตั้งใจจะทำดีเพิ่มเติม ถ้าขาดเพียงเล็กน้อย แล้วตั้งใจทำดีเพิ่มเติมด้วย ท่านก็ช่วยสงเคราะห์ให้ก่อน แต่ถ้าหากขาดเยอะท่านก็ไม่ไหวเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเรื่องของศาสนาของเรา พระพุทธเจ้าท่านบอกแต่ของจริง ในเมื่อท่านบอกของจริง ท่านก็จะบอกว่า

เรื่องของท่านจริง ๆ มันเป็นเรื่องของเหตุและผล ร้องขอเฉย ๆ ไม่มีทางได้ ต้องสร้างเหตุเอาไว้ ผลมันถึงจะเกิด

ถาม : ถ้าเราไม่ขอเลยล่ะครับ?

ตอบ : ไม่ขอเลย ก็บางทีอาจจะเจออย่าง **อานันทเศรษฐี** การขอเขาเรียกว่า **อธิษฐานบารมี** คือความตั้งใจอยู่ว่าสิ่งนี้เราต้องการอย่างไร? ต้องการเป็นอย่างไร? อานันทเศรษฐี แยกเปลี่ยนจากเศรษฐีเป็นคหบดี เปลี่ยนจากคหบดี กลายเป็นขอทาน พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ว่า อานันทเศรษฐี ตอนที่เป็นมหาเศรษฐี ถ้าฟังธรรมจะได้เป็นอนาคามี ตอนทรัพย์ลดน้อยลงกลายเป็นคหบดี ถ้าฟังธรรมจะเป็นพระโสดาบัน แต่ตอนนี้ขอเป็นขอทาน จิตใจมันแต่กังวลอยู่กับการทำมาหากิน ฟังธรรมไปก็ไม่เป็นผล พระอานนท์ถามว่า พระพุทธเจ้าตรัสทุกอย่างแล้วไม่เป็นสอง พระพุทธเจ้าเคยตรัสเอาไว้ว่าบุคคลใดมีวิสัยจะได้มรรคผล จะไม่เสื่อมจากวิสัยอันนั้น ทำไมอานันทเศรษฐีถึงเสื่อม พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า อานันทเศรษฐีขาดอธิษฐานบารมี ในเมื่อไม่ตั้งใจเอาไว้ก่อนว่าต้องการให้เป็นอย่างไร ต้องการให้เป็นเมื่อไหร่ เวลาที่ตัวเองต้องการมันก็เลยไม่มา อยากจะกินข้าวตอนนี้ก็ ๓ วันค่อยมา ทนรอไปก็แล้วกัน

ถาม : อย่างกับการใช้ผล เช่น นโม ตัสสะ คนทั่วไปเขาเอามาแต่งเป็นเพลงใส่ทำนอง เพลงปัจจุบัน หรือว่าเอามาเล่นคำถามอย่างเช่น พระไตรศัพทวันไหน? แล้วตอบว่า พุทโธ อย่างนี้ถือว่าเป็นการปรามาสหรือเปล่า?

ตอบ : ต้องดูว่าเขามีความเคารพมั๊ย? ถ้าหากว่ายังสวดเป็นเพลง แต่ถ้าใจเคารพไม่เป็นไร แต่ถ้าสวดเป็นเพลงเอาสนุกเอามั่น ปรามาสแน่ง ๆ ส่วน

ลักษณะคำถามแบบเอาสนุกอย่างนั้น ปรามาสชัด ๆ อยู่แล้ว

ถาม : ยิ่งคนไปหัวเราะกับคำถามด้วย ก็....

ตอบ : ยิ่งไปกันหนักเลย

ถาม : ผมเคยไปปวารณาตัวเป็นลูกศิษย์พระอยู่วัดหนึ่ง แล้วก็มีการทำพิธีอะไรต่างๆ ตอนหลังมานี้ ๒ ปีแล้ว ไม่ได้ไปหาท่านเลย คือท่านเป็นพระที่บอกมาให้ผมบวชโดยไม่สึก เลยอยากจะเรียนถามว่า อย่างนี้จะมีผลต่อชีวิตอะไรมั๊ย?

ตอบ : เรื่องนี้ทำไปนี่ เป็นการกล่าวปฏิญาณอะไรด้วยมั๊ย? (ใช้ครับ) พวกนั้นมันเป็นความตั้งใจของเรา คือลักษณะอธิษฐานบารมี ถ้าเรารู้ว่าไม่ถูกต้องเราก็เปลี่ยนความตั้งใจเสียได้ ไม่มีปัญหาอะไร ขนาดเขาอยากจะเป็นพระพุทธรเจ้า เขายังเปลี่ยนเลย ใช้มั๊ย? ก็แต่ละจากความปรารถนา พระโพธิญาณเมมาปรารถนาสาวกภูมิแทน ถ้ามันเปลี่ยนไม่ได้เลยก็แยสิ ถ้าของเรามันไม่ได้ก็เกินไป

ถาม : เคยไปงานศพของญาติคนหนึ่ง พอเขาได้รับส่วนบุญส่วนกุศล ทำไมวิญญาณเขา...ตอนมีชีวิตอยู่ ก็ไม่ค่อยได้ทำบุญ แต่กายของเขาสามารถเปลี่ยนขยายขนาดได้ใหญ่กว่าคนปกติถึง ๒ เท่า.....?

ตอบ : เรื่องของกำลังบุญ เขาวัดกันด้วยรัศมีกาย อย่างพระพุทธรเจ้าสร้างบารมีมาไม่เท่ากัน พระวรกายก็จะมีขนาดแตกต่างกันไป ของเทวดาของพรหม ก็ลักษณะเดียวกัน สร้างบารมีมามาก รัศมีกายจะสว่างมาก กายก็ใหญ่มาก คราวนี้อ่าลิมว่าเขาไม่ได้ทำ แต่เราทำ เราทำเท่าไรถ้าผลเกิดกับเรา คนโมทนาเขาได้เท่านั้น เพียงแต่คนโมทนาจะได้ทีหลังนิดหนึ่ง ถ้าผลนั้นยังไม่เกิดแก่เราเพียงไร เขาก็จะไม่ได้ ของเราตอนนี้

มันสุขกายสบายใจที่อยู่แล้วนี่ ถึงเวลาให้เขา เขาก็ได้เลย

ถาม : ในการให้ มีมั๊ยที่เขาจับไม่ได้ ?

ตอบ : มี บางคนกรรมเขาหนัก จับไม่ได้ หรือไม่ก็เราให้ผิด เขาก็จับไม่ได้ หลวงพ่อท่านเคยเล่าว่า สมัยท่านบวชใหม่ มีมาขอส่วนกุศล ท่านก็อุทิศส่วนกุศลบท อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อุปัชฌายา คุณุตตะรา มันไม่ถึงมีชะที่ ลองแปลดูสิ อุปัชฌายา คุณุตตะรา ให้อุปัชฌาย์ผู้มีคุณ อาจารย์ปู่ ปะการาจะ อาจารย์ผู้มีอุปการะ มาตาปิตา จะญาตะกา ปิตามารดาและญาติ ไอนั้นไม่ได้ชะที่ หมดเวลาเขาลากไป ดื่นเข้ามา หลวงปู่ปานถาม "เป็นยังไง พ่ออิมินาคลอง ไปทองอย่างนั้นผีเขาจะได้รี?" ท่านก็ถามว่า ทำยังไง? หลวงปู่ปานบอกให้ใช้ภาษาไทยง่ายๆ ให้ตั้งใจว่า กุศลบารมีใด ที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ขอให้เธอโมทนา เราจะได้รับประโยชน์ความสุขเท่าไร ขอให้เธอได้รับด้วย เองง่ายๆ ไปทองคล่องๆ กว่านั้น ถ้ามันไม่ตรง เขาก็จับไม่ได้ อีกประเภทหนึ่ง กรรมของเขาหนัก มีอยู่รายหนึ่ง ตอนนั้นไม่ทราบว่าเป็นวันสำคัญอะไร? น่าจะเป็นมาฆบูชา ปรากฏว่าตอนบ่าย ๓ โมง เข้าโบสถ์สวดปาติโมกข์ มีผีมาโมทนาบุญอยู่ มากันแน่นขนัดไปหมด เพราะว่า วันมาฆะ วิสาขะ เข้าพรรษา ออกพรรษา พระยายมท่านจะหยุดงานช่วงละ ๓ วัน ปล่อยผีให้ไปโมทนาบุญ พวกนี้ถ้าโมทนาได้ ไปเลย งานท่านจะได้ไม่ต้องเหนื่อย วันนั้นเขาก็มากันมากมหาศาลเลย แต่ปรากฏว่ามีอยู่ ๓ คนที่โมทนาบุญไม่ได้ หลวงพ่อก็เรียกเขาเข้ามาใกล้ ถามว่า ทำไมให้บุญแล้ว เขาโมทนาบุญไม่ได้ คนอื่นได้หมด เขาบอกว่าเขาทำกรรมหนักไว้มาก อยู่โรงฆ่าสัตว์ ฆ่าควาย ฆ่าวัวเป็นประจำเลย คนฆ่าสัตว์ใหญ่ กรรมมันก็เลยหนัก

โมทนาบุญไม่ได้ บอกอ้าว! แล้วแกมาได้ยังไง? บอกว่าที่มาได้เพราะพระยายมเขปปล่อยมา แล้วตัวเองกรรมของมันยังไม่หนักพอที่จะลงสู่ขุมโดยตรงเลย ก็เลยมีเทวทูตไปรับ ก็ถือว่าโชคดีไป ถ้ามว่าตัดสิน? ถ้าตัดสินผมลงแน่ เพราะผมนึกถึงความดีไม่ออกเลย แล้วถามว่ามีความดีอะไรที่แจกจะโมทนาได้บ้าง? บอกขอบุญกรรมฐาน ในเมื่อขอบุญกรรมฐาน หลวงพ่อท่านก็เลยอุทิศให้ว่า กรรมฐานใดที่ท่านทำมา ขออุทิศให้กับเขา ให้โมทนา ถึงได้รอดไป ก็หมายความว่าถ้าเราให้ไม่ตรงเขารับไม่ได้ หรือว่าให้แล้วกำลังบาปของเขาสูง เขาก็รับไม่ได้เหมือนกัน ส่วนอีกประเภทหนึ่ง ที่รับไม่ได้เลย คืออยู่ในเขตที่ลำบาก อย่างเช่นว่าอยู่ในนรกหรือว่าเปรต ๑๑ จำพวกแรกนี้รับไม่ได้หรอก กำลังลำบากอยู่ คนโดนเขาไล่ฆ่าไล่ฟันอยู่ ยืนขนมให้กิน มันกินไม่ทันหรอก

ถาม : ทำกรรมประเภทฆ่าสัตว์ นี่ตัดรอนชีวิตตัวเอง ?

ตอบ : ปาณาติบาตทุกประเภท จะทำให้อายุสั้น โดยเฉพาะฆ่าคน ฆ่าสัตว์ใหญ่ ต้องใช้กำลังใจมากกว่าปกติ ไม่เหมือนกับสัตว์เล็ก อย่างงูตบเพียงเดียว เราไม่ค่อยรู้สึกเท่าไร ในเมื่อฆ่าคน ฆ่าสัตว์ใหญ่ ต้องใช้กำลังใจมากกว่าปกติ โทษมันก็หนักกว่าปกติ ถ้าถึงเวลา ถึงวาระกรรมเข้ามาถึง ก็จะตัดรอนชีวิตตัวเองลงไป ถ้าแก้ไขไม่ทันก็ตายเลย เขาเรียกว่าอุปฆาตกรรมฝ่ายอกุศล แต่ถ้าแก้ไขทันอย่างประเภทสะเดาะเคราะห์ต่ออายุ ก็จะไปได้อยู่ได้อีกระยะหนึ่ง จนกว่าวาระกรรมนี้มันจะวนกลับมาอีกรอบหนึ่ง มันก็มาเป็นระยะ ๆ เหมือนกัน

ถาม : เราอธิษฐานหนักกรรมได้มั๊ย ?

ตอบ : อธิษฐานได้ แต่หนีไม่รอด จำไว้ว่า กรรมจะตามให้ผลอยู่เสมอ

ยกเว้นว่าเราทำบุญอยู่ตลอด กำลังบุญที่สูงพอก็จะหนีห่างมันไปเรื่อย จนกระทั่งเราทำดีถึงที่สุด หลุดพ้นเข้านิพพาน มันก็ตามไม่ได้ อธิษฐานเป็นความตั้งใจเฉย ๆ ถ้าไม่ได้ทำบุญประกอบ ช่วยอะไรไม่ได้ แต่ถ้ามีบุญประกอบตั้งใจอธิษฐานหนักกรรม กำลังบุญก็ส่งให้ได้ แต่มันได้ระยะเดียว ถ้าผลเมื่อไหร่กำลังบุญสิ้นสุดลง กรรมจะตามทันให้ผลอีก เพราะฉะนั้นต้องทำบุญให้สม่ำเสมอ

ถาม : ถ้าเราไม่มีเวลาทำบุญ แล้วเอากระปุกที่เป็นบาตร วางไว้หน้า....?

ตอบ : เหลือเฟือเลย ตั้งใจเป็นสังฆาน วิหารทาน ธรรมทาน บุญใหญ่ มโหฬารเลย

ถาม : ตั้งใจ ณ ตรงนั้นได้เลยใช่มั๊ย ?

ตอบ : ได้เลย แค่นี้จะทำก็เป็นบุญแล้ว ลงมือทำไปบุญนั้นสำเร็จแล้ว แต่ถ้าเราตายก่อน ไม่ได้เอาไปถวายพระ พระขาดทุน (หัวเราะ) มันเล่นรับบุญไปแล้ว

ถาม : ไม่ทราบว่าจะทำไมเกิดอาการขนลุกอยู่ตลอดเวลา ?

ตอบ : ฟีลลิ่ง (หัวเราะ) บางทีเราสัมผัสผัสอะไรได้ หรือว่ามีบางสิ่งบางอย่างต้องการจะติดต่อเรา มันจะมี.... การจะติดต่อเรา มันจะเกิดอาการขนลุกเป็นจังหวะๆ อยู่ถ้าเกิดอาการนั้น ให้กำหนดด้วยทิพจักขุญาณ ดูว่ามีใครต้องการจะติดต่อมั๊ย? บางรายเขามีภูระควันจริงๆ เขากดเราวิ่งไปเลยนะ มันจะรู้สึกเหมือนนั่งวง จนลิมตาไม่ขึ้น ประเภทหัวใตพื้น นอนลงไปเลย แล้วเขาก็จะจัดการบอกเราเองว่าเขาต้องการอะไร? ไม่จันติดต่อเท่าไร ไม่สนใจ ต้องใช้วิธีกดคอบังคับกัน เคยโดนหลายที่เหมือนกัน เราเองก็มัวแต่เพลินกับงานอยู่ ไม่ได้สนใจเรื่องภายนอก เขากดวิ่งไปเลย

บอกอะไรเสร็จเรียบร้อย เขาถึงจะปล่อย เราก็ออ... ตื่นขึ้นมา ความจริงมันไม่ใช่หลับเพราะง่วง มันเป็นเพราะเขาต้องการกอดเราให้อยู่ในอารมณ์ตรงจุดที่รับผิดชอบกับเขาได้พอดี อาการเหมือนกับเคลิ้มจะหลับซะให้ได้ โคนไปก็ครั้งแล้ว ?

ถาม : บ่อยเจ้าค่ะ

ตอบ:ระวังไว้พอเกิดอาการให้รีบใช้ทิพจักขุญาณดู อันนั้นมันเป็นสัญญาณเตือนแล้วว่ามีใครต้องการติดต่อ ถ้าหากว่าไม่นั้นก็บ่ยอกอีกแหละ อยู่ๆ ก็หลับเฉย ๆ ยืนอยู่บนรถเมล์ก็หลับ เตี่ยวจะยุ่งกันไปใหญ่

ถาม :

ตอบ : ท่านถามว่าเมื่อไหร่จะยอมรักษาคนชะงะทีจ๊ะ ? (หลวงปู่ชิววก โทมารภจ)

ถาม : ท่าน (หลวงปู่ชิววกฯ) ให้ออกตัวยา

ตอบ : ว่ามา อะไรบ้าง ? ทีละอย่าง

ถาม : รักษาโรคเลือดเจ้าค่ะ

ตอบ : โรคเลือด โรคเลือดนี้รักษาเอดส์ได้ด้วย อะไรบ้าง ?

ถาม : หนุ่ยขนาดแมว ๓ บาท ทองพันชั่ง ๓ บาท ตะไคร้ ๑๐ บาท ขิง ๑ บาท เอาต้มรวมกัน ใส่เข้าไป ๑ ลิตร ต้มเคี่ยวจนเหลือ ๑ แก้ว ทานให้ติดต่อกัน ๗ วัน ๆ ละ ๑ แก้ว ก่อนนอน

ตอบ : ตัวยาคงเปลี่ยนมัย ? หรือว่าทั้ง ๗ วัน ใช้ตัวยาคุดเดียว ?

ถาม : ใส่ตัวยาใหม่ตลอดอย่าซ้ำของเดิม ทานไปอาการจะทุเลาลง

ตอบ : แก่โรคเลือด นี้แกเอดส์ได้ด้วยนะ เพราะว่าเอดส์นี้เลือดมันเป็นพิษ อาการจะดีขึ้น... คำว่าดีขึ้น ไม่ได้แปลว่า ไม่ตายนะจะ....

แล้วทำบุญอะไรก็ตั้งใจนึกถึงปู่บ้างนะ ท่านถึงจะไปนิพพานแล้ว ก็ยังเป็นห่วงพวกเราอยู่ สมัยนี้เป็นเอดส์กันเยอะ.... เวลาต้มนี้ให้ใช้หม้อดินจะดีกว่า เพราะว่าโลหะบางที่ทำให้ธาตุยาเสียไป กินก่อนนอนทุกวัน ๗ วันติดต่อกัน พอรุ่งขึ้นก็เปลี่ยนยาใหม่ ๆ เลยนะ ยานี้ใช้ได้ทีเดียว ๗ วันอาการต่าง ๆ จะดีขึ้น อย่าไปคิดว่าไม่ตายนะ... ดีขึ้น คนดี ๆ ยังตาย คนป่วยจะรอดไปนานได้อย่างไร แต่ว่าอย่างน้อย ๆ ก็บรรเทาอาการเวทนาได้ ปู่หมอชิววกโทยมารภจ บอก...เป็นวิทยาทาน ปู่ท่านถนัดภาษาสันสกฤตมากกว่า น้ำนี้ถ้าได้นำฝอยิ่งดีนะ ตัวยานี้ถ้าหาทั่วไปไม่ได้ ให้ไปที่ร้านเจ้ากรมเปืออยู่ที่จักรวรรดิ ของง่าย ๆ อย่างนี้หาง่ายอยู่แล้วละ

ถาม : อันนี้เป็นของสดหรือของแห้ง ?

ตอบ : ของสด

ถาม : เจ้ากรมเปือไม่มีของสด

ตอบ : เจ้ากรมเปือไม่มีสดใช้มัย ? ถ้าอย่างนั้นหาเองเลย ก็ไม่ยากนี่ที่จะยากนึกก็ทองพันชั่ง แต่ทองพันชั่งนี้ถ้าเจอๆ เป็นคงเลย เพราะมันขึ้นง่าย ถ้าหาไม่ได้โน่น ไปที่ศูนย์ต้นน้ำทองผาภูมิ มีเป็นปี๊บ

ถาม : หลวงปู่ยังบอกไม่หมดเจ้าค่ะ (หลวงปู่ชิววกฯ)

ตอบ : มีอะไรจ๊ะ ?

ถาม : คนที่เป็นความดันห้ามกินเจ้าค่ะ

ตอบ : อันตรายเหมือนกันจ๊ะ ความดันสูงหรือต่ำจ๊ะ ?

ถาม : ความดันสูงเจ้าค่ะ

ตอบ : ความดันสูงห้ามกิน เพราะว่ามันอาจจะไปเพิ่มความดัน เพื่อให้

เลือดมันวิ่งเร็วขึ้น การฟอกเลือดจะได้ดีขึ้น เพราะฉะนั้นถ้าหาก
ความดันสูงห้ามกินนะ ระวังด้วย

ถาม : ของที่ใช้ได้ทั้งสดทั้งแห้งเจ้าคะ

ตอบ : จะ สดก็ได้แห้งก็ได้ แต่สดมันจะคุณภาพดีกว่านะปุ่น ?

ถาม : ใช่ เจ้าคะ สดคุณภาพดีกว่า ถ้าได้สดทุกอย่างมันจะดีที่สุดด้วย

ตอบ : ความดันสูงห้ามกินจะ ใช้ของสดดีกว่าของแห้ง แต่ใช้ได้ทั้งคู่
เขาเรียกว่าคนตีฝัก ยายเจียบ เขาไปที่ไหน โคนตลอด

ถาม : ไม่ไหวเจ้าคะ อายเขาจึงเลยเจ้าคะ

ตอบ : อายเฉยๆ ไม่เป็นไรหรอก แต่ว่าบางอย่างถ้าเราไปฝืน ท่านกดลง
มามันเหนื่อย เหมือนจะขาดใจ

ถาม : หายใจไม่ออกเจ้าคะ

ตอบ : อาตมาเคยโดนมาหลายยกแล้ว ไปดื่อกับท่าน ท่านก็เอาเลย
อิตอนนี้มีคนให้โดนแทนแล้ว (หัวเราะ) เราไม่เกี่ยวแล้ว

ถาม : ทำยังไงถึงจะหลบหน้าที่นี่ได้เจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้ามันจำเป็นต้องสงเคราะห์คน ทำไปเถอะ เพราะว่าอย่างน้อยๆ
เป็นการเพิ่มบารมีของเราเอง แล้วอีกอย่างหมอสสมัยนี้มันห่วยแตก อย่าง
ของอาตมามันรักษาไม่หาย แล้วก็สรุปว่าเราไม่เป็นอะไรเลย เพราะ
ตรวจหาโรคไม่เจอ คนจะตายแหล่ ไม่ตายแหล่ ไม่ต้องถามหายแล้วจะ
(หัวเราะ) อยู่ใกล้นี้หายเลย เรื่องโรคนี้น่าบรรเทาได้แค่ไม่เกินกฎของ
กรรมเท่านั้น ของเรามันรังแกเขาไว้เยอะ ต้องโดนอยู่แล้ว

ถาม : กำหนดกรรมฐานให้หน่อยเจ้าคะ

ตอบ : จริง ๆ ของเราสบายอยู่แล้ว เพราะว่าเราทำเอาไว้มาก วิธีที่ง่าย

ที่สุดก็คือว่าให้ส่งจิตไปกราบพระบนนิพพาน แล้วอยู่ที่นั่นให้นาน
ที่สุดเท่าที่จะนานได้ สภาพจิตจะสงบใสอยู่ตลอด แล้วอีกอย่างหนึ่งถ้า
เราเบื่องานอื่น หนีไปอยู่ตรงนั้นใครก็กวนไม่ได้ ฝักก็กวนไม่ได้ เทวดาก็กวน
ไม่ได้ วิธีหนึ่งๆ อยู่ตรงนั้นแหละ หนีให้นานที่สุดแล้วกัน ลงมาเมื่อไหร่
โดนเมื่อนั้น (หัวเราะ)

ถาม : บางทีพอขึ้นไป แล้วร่างกายกลับมาตัวชา ทำอย่างไรดีเจ้าคะ ?

ตอบ : นั่นมันเรื่องปกติของเขา ระวังเอาไว้คิดหนึ่งว่า อย่างน้อยๆ ให้ปิด
ประตูใส่กลอนไปเลย ถ้าเปิดไว้เดี๋ยวจะโดนยาและแบบอาตมา เราป่วย
จนทนไม่ไหว ก็ใช้วิธีเข้าสมาธิหลบ เขาเห็นไม่หายใจ เห็นแข็งไปทั้งตัวก็
จัดแจงขยำกันและทะเลไปเลย ตื่นขึ้นมาเนี่ยสลับไปทั้งตัว เขาคิดว่าเลือกลม
ไม่เดินแล้ว ใช้ผ้าชุบน้ำร้อน ถูกันใหญ่ ผ้าถูเฉยๆ มันจะแฉะแล้ว ยังชุบน้ำ
ร้อนเข้าไปด้วย ตื่นขึ้นมาเป็นอะไร สลับไปทั้งตัว หนักเป็นชухหมดเลย นี่ยัง
ใช้กรรมทรมานอยู่ตลอด เพราะว่ามันยังไม่หาย โคนไปที่นี้มันคงประเภท
หมดไปเลย ต้องมาค่อยๆ เติมให้มันใหม่ เพราะฉะนั้นใช้วิธีนี้แหละ ดีที่สุด
คือว่าถ้าเราเบื่อโลกมากๆ ก็หนีไปอยู่นิพพานนั่นแหละ ง่ายที่สุดเลย
อยู่ในจุดนั้น ใครๆ ก็ไม่กวนด้วย แต่ว่าจริงๆ ก็คือสงเคราะห์คนไปเถอะ
เราอยู่ในโลกมนุษย์นี่ ถ้านับไปแล้วเวลามันน้อยเหลือเกิน ในเมื่อเวลามัน
น้อย โอกาสจะช่วยเหลือเขาได้ก็ช่วยสงเคราะห์เขาหน่อย... พวกเป็น
เอดส์นี่ถ้าเจอตัวยาแล้วดีขึ้นกระดีกระตามา จะให้ไปโล่บิบบอขายเจียบ
โน่นๆ คนโน้นรักษาได้ เดี่ยวมันแห่กันไปทั้งประเทศเลย

ถาม : ไม่ไหวเจ้าคะ หลบก่อนเจ้าคะ กลัวมากเลยเจ้าคะ

ตอบ : จะ ถ้าหลบแค่หลบได้ สมัยก่อนก็ขายดีก็ ชื่อจริงน่าจะชื่อ อวยพร

หรือสุพร เนีย ๓ พี่น้อง มีจี มีไทร มีตึก เจ้าตึกต้องเรียกว่า ตึก อ้วน บิ๊กเลย กลมเป็นลูกชิ้นเขียว ปรากฏว่าท่านย่ามาที่โรลลากคอยายตึกทุกที ยายนี้ก็กลัว เพราะเวลาที่ท่านย่าทรงนี้ คนที่ไม่เคยโดนไม่รู้หรือกว่าเป็นอย่างไร มันเหนียว มันจะขาดใจ แรงที่ท่านกดลงมา กลัวก็หลบ ขนาดไปชุกอยู่ใต้เตียง ย่ายังลากออกมาเลย ตามย่าทำไมไม่เอาคนอื่น? ท่านบอกว่า มันต้องใช้เวลาค่อยกันนาน เพราะลูกหลานเยอะ บางทีก็เป็นชั่วโมงๆ ถ้าหากว่าเป็นคนอื่น มันจะรับไม่ไหว ท่านบอกไอ้ตึกมันอ้วน กำลังมันดี เดี่ยว ๆ ก็ห้ามออกมาจะย่องกะแยงมาแล้ว หลวงพ่อท่านก็บอก ย่า เดี๋ยว ๆ ก็ได้ ท่านบอก ก็มันแก่แล้ว (หัวเราะ) ก็ไอ้ตึกมันยังสาวอยู่ สาวก็เรื่องของมัน ท่านมา ท่านมาลักษณะคนแก่ มาที่ไรใจดีทุกทีแหละ พูดเพราะมากเลย เพราะๆ ลักษณะที่ตัดหัวคนมาเยอะแล้ว ประเภท อันนี้เจ้าผิดจริง ๆ เพื่อรักษาวิทยกองทัพไว้ ก็ยกหัวให้ย่าเถอะลูก แหม.... พูดเพราะจริง ๆ เพราะฉะนั้นถ้าท่านย่าตัวจริงนี้พูดเพราะมากเลย จำไว้เลยนะ ไอ้เอะอะโว้ยวาย มึงวาพาโว้ย นั่นไม่รู้ย่าใคร ถ้าย่าใหญ่ของเราเนี่ยพูดเพราะท่านเคยบอกเอาไว้ว่า พ่อคนเดียวเหนื่อยเพื่อลูกจำนวนมาก ก็เหนื่อยได้ แล้วลูกตั้งหลายคน ทำไมไม่ช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อบ้าง หรือ? ท่านบอกว่า ถ้ายิ่งให้พ่อเหนื่อยอยู่อย่างนั้นอีก ย่าจะเอาพ่อไปแล้ว คือท่านรู้ว่าร่างกายของพ่อไม่ไหว แล้วก็ค้าขายค้าชวกันอยู่ขณะนั้น คนมันฟัง มันก็ลึกลับแต่ว่าฟัง ไม่ค่อยจะได้คิด เห็นหลวงพ่อยิ่งนั่งได้ ยิ้มได้ ก็เออ! สบายใจ ประมาทไปเรื่อย ไป ๆ มา ๆ ปุบปิบ หลวงพ่อไปซึ่มูกโป่งไปตาม ๆ กัน

ถาม : (พูดถึงการทรง) กระตุกกระตักตัวไม่ได้เลยเจ้าคะ

ตอบ : คือเวลากดลงมา มันจะหนัก โดยเฉพาะช่วงปากกับต้นคอ มันจะขยับไม่ออก แต่ว่าท่านไม่ได้อยู่ในตัวเรา อยู่ข้างนอกต่างหากเลย แล้วใช้กำลังใจส่งไป เคยถ่ายรูปหลวงพ่อดอนงานฉลองพัศศ เจ้าคุณพระสุธรรมยานเถระ เราก็ถ่ายรูปท่านย่านั่งทรงอยู่มุมโน้น นั่งคุยไปเรื่อยกับลูก ๆ หลาน ๆ นั้นแหละ หลวงพ่อท่านจะได้พัก เพราะท่านเหนื่อยมาทั้งวัน เข้าวังมาด้วย พอรับพัศศมาถึงสายลมก็แหกกันไป แหม! ตื่นเต้น หลวงพ่อเป็นเจ้าของ ท่านย่าก็เลยมาบรรเทาแรงให้ เราเห็นหลวงพ่อกำลังกำลังสบาย ๆ ก็เลยยกกล้องถ่ายรูปไว้ ขออนุญาตหลวงพ่อก็ดึงขึ้น! ท่านย่านั่งอยู่โน้น บอกใครถ่ายรูปช้า จ่ายเงินมาซะดี ๆ เราก็แปลกใจ บอกรอเดี๋ยวครับย่า วิ่งไปร้านมันแลยฟาสต์โฟโต้ ๔๕ นาที ออกมา ท่านย่ายืนอยู่ตรงนี้ ชาวโพลงเลยเสร็จแล้วก็มีเส้นขาว ๆ วิ่งปรี๊ดไปหายายตึก ผังโน้น ตก ๔-๕ เมตรได้ อยู่ห่างกันขนาดนั้น ท่านเองท่านยืนเยื้อง ๆ อยู่ด้านหน้าหลวงพ่อกัน ชัยมือ แต่ว่าบังคับ ยายตึกอยู่ทางขวามือหลวงพ่อดิตถมนั่งเลย ก็เลยควักกระเป๋าถวายย่าไป ค่าถ่ายรูป เขามีแต่ถ่ายแล้วเจ้าของรูปต้องเสีย นี่คนถ่ายต้องเสีย फिल्मชุดนั้นจนปานนี้ยังไม่ได้คืนเลย ยิ้มกันอัดไปเรื่อย กระทั่งต้นฉบับก็หายไปด้วย อันนั้นท่านตั้งใจให้จริง ๆ ถ้าไม่ตั้งใจให้ตายยังไงก็ไม่ติดหรอก จำไว้ว่าการมาในลักษณะอย่างนี้ ถ้าทำโดยเจตนาสงเคราะห์เขา ท่านจะสงเคราะห์ไปเรื่อย แต่ถ้าหากเราหลงใน ลาก ยศ สรรเสริญ สุข เมื่อไหร่ ท่านจะไม่มา แล้วจะมีผู้อื่นแฉ่งมาแทน ตอนนี่แหละมันจะละ เพราะมันไม่ใช่งานของท่าน เจ้าของงานท่านถอยไปแล้ว คนมาใหม่มันเก่งสู้เจ้าของงานไม่ได้หรอก เราจะสังเกตเห็นว่า ร่างทรงหลายร่างด้วยกัน ที่เสียไปเลย เสียไปตรงจุด

ที่ว่า แรก ๆ ท่านมาสงเคราะห์ พอมีชื่อเสียง ลาก ยศ เงินทองไหลมา เริ่มเป่อกนอกทางไปหลง ลาก ยศ สรรเสริญ สุข เมื่อไหร่ ก็เสร็จ เพราะท่านเองตัวเจ้าของที่แท้จริง ท่านไม่ต้องการในจุดนั้น ท่านต้องการสงเคราะห์เพื่อเป็นบุญจริง ๆ ในเมื่อการสงเคราะห์มันออกไปในลักษณะที่ไม่บริสุทธิ์แล้ว ท่านก็ไม่มา พอท่านไม่มาถึงเวลาคนที่ต้องการจะทรงนึกถึง ก็มีตัวแทนมาแทน แล้วโดยมารยาทของผีของเทวดานี้ ใครมาก่อนคนที่มาทีหลังเขาไม่ยุ่งด้วย ถึงจะเป็นงานของตัวเองโดยตรงท่านก็ปล่อย ก็เลยกลายเป็นเสียไปซะเยอะต่อเยอะ เพราะฉะนั้นเราต้องระวังจุดนี้ให้ดี เผลอเมื่อไหร่โดน....!

ถาม : (เรื่องโยมพ่อ-โยมแม่ของหลวงพ่อกุญชร)

ตอบ : ท่านบอกว่า โยมพ่อไม่ได้เข้าวัดเข้าวาอะไร ทำมาหากินเลี้ยงลูกเลี้ยงเมียไปวัน ๆ สมัยก่อนทางสุพรรณฯ เรื่องเนื้อเรื่องปลามันหาง่าย เอาปลามาที่เป็นลำเรือเลย แต่ว่าโยมแม่ทำบุญใส่บาตรอยู่ประจำทุกวัน ปรากฏว่าสองท่าน ไปอยู่ยามาเหมือนกัน ถึงเวลาที่หลวงพ่อกันพาพระไปสงเคราะห์ หรือว่าเอาพ่อกับแม่ไปนิพพานก็ไม่รู้ละ ปรากฏว่าพ่อบอกให้ตัดสินใจว่าจะไปนิพพานได้ไหม? พระท่านถามเอง โยมพ่อกับแม่ก็นึกคนเดียว เเงหน้าบอกว่าได้ครับ พอตัดสินใจอย่างนั้นปั๊บ วิมานบนนิพพานก็มี พระพุทธเจ้าท่านบอกให้จับภาพนั้นเอาไว้ แล้วทำต่อจะได้ไปได้ ของโยมแม่ แปรลกมากทั้ง ๆ ที่ทำบุญใส่บาตรมาตลอดชีวิต แต่พอตัดสินใจไปนิพพานได้ไหม? คิดแล้วคิดอีก ไม่ยอมตกปากรับคำ ต้องถามถึง ๓ วาระ ถึงได้บอกว่าจะไป นั่นนะตัดสินใจไม่ได้ ก็ยังแปลกใจ ถามหลวงพ่อกว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ? ท่านบอกว่า ผู้ชายกำลังใจเข้มแข็งกว่า

ตัดสินใจว่าเขาก็คือเขา ไม่เขาก็คือไม่เขา ผู้หญิงถึงจะมีกำลังบุญของตัวเองมาโดยตลอดก็จริง แต่กำลังใจเขาอ่อนกว่า ยังห่วงติดสุขอยู่ขั้นเดิมมันสบายดีอยู่แล้ว ไม่อยากจะเปลี่ยนแปลง บอกนั้น ถ้าหากไม่ใช่หลวงพ่อกับไปสงเคราะห์ สงสัยเหมือนกันว่า ท่านแม่ไม่รู้ปานนี้ยังคาอยู่ยามานั่นแหละ (หัวเราะ)

ถาม :ไม่ชัด.....

ตอบ : คือลักษณะของผู้ชายอย่างหนึ่ง ลักษณะของทหารอย่างหนึ่ง หรือประเภทเสือปล้นเขา ท่านบอกกำลังใจมันเข้มแข็งเด็ดขาด ในเมื่อเข้มแข็งเด็ดขาด ตัดสินใจปั๊บปั๊บก็ไปเลย

ถาม :

ตอบ : เรื่องอะไรที่มันเป็นอดีตนาน ๆ ไปแล้วพิสูจน์ได้ยาก อย่าไปนั่งเถียงกัน มีแต่จะพาให้เสียกับเสีย เขาคิดว่าใช้ก็ใช้อย่างน้อยๆ พระเจ้าพรหมมหาราช ก็ถือว่าเป็นวีรบุรุษที่กล้าหาญของเราสมัยโน้น สมัยก่อนนั้นพวกขอมที่ครองศรีอยุธยาอยู่ แผ่นขยายอำนาจขึ้นไปถึงพวกแคว้นโยนก แล้วก็ยึดทางภาคเหนือได้หมด สมัยนั้นเขาเรียก เวียงศรีทวง หรือ เวียงศรีทอง คือตัวเมืองหลวงของโยนกเชียงแสน จริงก็โดนขอมเขายึดไว้ได้ พระเจ้าพังคราช ที่เป็นกษัตริย์ก็ต้องยอมเป็นเมืองขึ้นกับขอมเขา ต้องส่งส่วยด้วยทองคำ ปีหนึ่งตั้ง ๔๐๐ ชั่ง แล้วพระเจ้าพรหมมหาราชที่เป็นลูกของพระเจ้าพังคราชก็สอ่สมผู้คนขึ้นมา แล้วก็ขับไล่ขอมออกไป สามารถที่จะประกาศอิสรภาพกลับมาใหม่อีกที

ถาม : ก่อนยุคพระนางจามเทวีนานไหม ?

ตอบ : ถ้าหากว่า เชียงแสน นี่มันน่าจะหลังยุคพระนางจามเทวีนะ

เพราะว่าหริภุญไชย นี่พันกว่าปี ดีไม่ดีอาจจะยุบเล็กลงกันด้วยซ้ำ

ถาม : ถ้าตามตำนาน ก็ประมาณ ๑,๓๐๐

ตอบ : ๑,๓๐๐ น่าจะนานกว่า เพราะสุโขทัย เพิ่งจะ ๗๐๐ เชียงแสนก่อน
สุโขทัยไม่นาน แต่จะว่าไม่นานก็ได้ เพราะมีกษัตริย์ตั้ง ๓๐ กว่าองค์

ถาม : เท่าที่เคยอ่านหนังสือ เรื่องจริงอิงนิทานพิเศษ กษัตริย์สืบทอดมา
ตั้งแต่สมัยพุทธกาล พระเจ้าอนุชิต หรืออะไรเนี่ย ?

ตอบ : อชุตราช นี่จะเป็นพ่อพระเจ้าฟ้างคราอีกที ก็เท่ากับเป็นปู่
ของพระเจ้าพรหมทาน ถ้าอย่างนั้นแสดงว่าต้องก่อน ถ้านับอายุแล้ว
หริภุญไชยจะอยู่หลัง ไซ...นี่ก็ออกแล้ว ถ้าสมัยพระเจ้า อชุตราช นี่พระ
พุทธองค์เคยเสด็จ ก็ต้องแสดงว่ายังไม่ทันจะเริ่ม พ.ศ. เลย ยังไม่ทันจะเริ่ม
พ.ศ. เชียงแสนต้องมีแล้ว คนไทยพยายามที่จะใช้คำว่า พระเจ้าพรหมเป็น
เพียงวีรบุรุษในตำนานไม่มีตัวตนจริง แต่ทางเมืองจีนเขากลับบันทึกไว้ว่ามี
จริงๆ คนไทยด้วยกันไม่เชื่อ แต่บันทึกของต่างประเทศเขามี ดลกมัยล่ะ?

ถาม : การโคลนนิ่ง มันจะไปทับซ้อนกับทางธรรมะอย่างไร ?

ตอบ : ไม่เห็นมันจะทับซ้อนตรงไหน

ถาม : ก็โคลนนิ่ง เอาเซลล์มาทำ.....?

ตอบ : เซลล์ก็คือเซลล์ แล้วลูกเรามันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเราหรือ ?

ถาม : มันก็มีวิญญาณ....?

ตอบ : สภาพร่างเหมือนกัน แต่ดวงจิตคนละดวงกัน ให้มันโคลนก็เหมือน
ก็แสนตัวมันก็คนละจิตกัน

ถาม : แต่ว่าร่างเหมือนกัน ?

ตอบ : สภาพหน้าตาเหมือนกัน ก็เหมือนกับฝาแฝดคนนั้นเอง มันแฝดแต่

ตัว แต่ใจคนละใจ ใช้อย่างนี้ดีกว่าง่ายดี เคยอ่านประวัติพระมาลัยมัย ?
ที่เขาบอกว่าพอถึงยุคพระศรีอารียเมตไตร พอลงจากบ้านไปจะจำกัน
ไม่ได้ว่า ใครเป็นใครเพราะหน้าตาเหมือนกันไปหมด อันนั้นก็คงลักษณะ
นี้แหละ แต่อันนั้นของเขามาด้วยบุญ ไม่ได้มาด้วยโคลน

ถาม :มาน ๑ ถึง ๔.... คือคนที่ได้มานโลกีย์ธรรมดา แต่ถ้าเป็น
พระอริยะนี้ เขาเรียกว่าสมบัติ ๘ เหนือคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่จะ สมบัติ ๘ คนทั่ว ๆ ไป เข้าถึงได้มันเป็นโลกียสมบัติ
เฉยๆ ถ้าหากว่าของพระอริยเจ้า ตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป ไม่ว่าจะ
เป็นพระระดับไหนก็ตามเรียกว่า ผลสมบัติ คือ การเข้าถึงผลของมรรค
แท้จริง ถ้าหากว่าได้สมบัติ ๘ แล้ว เป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทญาณ
สามารถเข้าสัญญาเวทิตนโรธได้ นั่นเขาเรียกว่านิโรธสมบัติ

ถาม : เพราะฉะนั้นสมบัติ ๘ ก็ได้กันทั่วไป ?

ตอบ : คือมันเป็นสมบัติของคนทั่วๆ ไป ใครมีปัญหาทำถึงได้ทั้งนั้น
เมื่อคืนก็เพิ่งจะตอบเรื่องนี้ให้ท่านฟังเขาฟัง เขาบวชอยู่กับหลวงพ่
สมเด็จจวัดสระเกศ คุยกันไปคุยกันมาจะบอก "ตอนนี่คุณจับดูซิว่าใจ
ผมอยู่ที่ไหน หาเจอมั๊ยล่ะ ?" ก็ให้เขาควนหาไปจนทั่ว แล้วก็ถามว่าไป
บอกนี่แหละ พอถึงเวลาเราจับตัวที่ไม่เอาอะไรเลย แล้วคุณจะไปหาอะไร
เจอ เสร็จแล้วเขานั่งอยู่พักหนึ่ง เขาก็สามารถไล่กำลังใจขึ้นมาตรงชนิด
ที่เรียกว่า สามารถเกาะได้ตรงจุดนั้น เขาบอกว่า แล้วทำไมผมทำได้ล่ะ?
กับอกของเก่าของคุณเมื่ออยู่แล้ว บอกกันท่านฟังว่า สมัยก่อนใครทำอะไร
ได้เยอะกว่าผม ถ้าผลเอเล้าให้ผมฟัง ผมไล่กวาดทันตอนนั้นเลย มันเป็น
วิธีขโมยความรู้เขา ลักษณะที่หลวงพ่สอนเราเรื่องมโนมยิทธิ โบราณ

เขาบอกมันเหมือนปรอท เขาลงไปตรงไหน ก็ซึมหายไปตรงนั้น คือมันสามารถแทรกลงไปได้ทั้งหมด สามารถยกอารมณ์จิตของเรา ให้ไล่ทันเขาได้ในเดี๋ยวนั้นเลย เพียงแค่เราสามารถรักษามลอันนั้น ให้นานได้เท่าไรเท่านั้นเอง ก็เลยบอกเขา ในเมื่อคุณสามารถเกาะอารมณ์ตามมาได้ แสดงว่าของเก่ามีอยู่แล้ว เมื่อถึงเวลาทำกำลังใจ ให้มาตรงจุดนี้ บ่อย ๆ เดี่ยวมันพื้นของเก่าคืนมาได้ มันก็ได้สมบัติ ๘ ไปเอง ไม่ต้องไปเสียเวลาฝึกมากด้วย

ถาม : ได้สมบัติ ๘ แล้ว ก็คือว่ากำลังของฌานก็สูงขึ้นด้วย ?

ตอบ : กำลังของฌานจริง ๆ มันเท่ากับฌาน ๔ เพียงแต่สมบัติ ๘ มีวิธีการที่ใช้กำลังของฌาน ๔ ในการปฏิบัติที่แตกต่างออกไปอีก ๔ รูปแบบด้วยกัน คือจับความว่างของอากาศ จับความไม่มีขอบเขตของวิญญาณ จับการไม่เอาอะไรเลย แม้แต่เหนื่อยหนึ่ง ทำตัวเหมือนไม่มีสัญญาณก็เหมือนไม่มีสัญญาณ ลักษณะมันคล้าย ๆ วิปัสสนาญาณ มันจะเป็นการใช้อารมณ์คิดเข้าไปร่วมกับกำลังของสมาธิ ไม่อยากจะไม่อยาก.....เมื่อคืนเกือบจะชวนเขาเดินทั่วกรุงเทพแล้ว พอหลังทำวัตรกับหลวงพ่อบุญเรือง เสร็จ เดินมาก็ถามว่าเป็นไงตอนนี ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไร ถ้าเราต้องการให้มันมี มันถึงจะมี ทุกอย่างเป็นเรื่องของธรรมชาติ เป็นเรื่องของดิน ของน้ำ ของลม ของไฟ ถ้าหากเราดูเห็นตามสภาพความเป็นจริงแล้วไม่ฝันไปดี้นรนมัน ไม่ไปปรุงแต่งอยากได้อะไร อยากได้อะไร มันก็สบาย ใช่มั้ย? เขาก็บอกเขา แล้วอารมณ์ใจอย่างนี้ก็ลองเดินไปซิ คุณเดินได้เป็นวันมันไม่รู้สึกอะไรหรอก ไปได้เรื่อยเปื่อย แล้วใจมันเป็นสุข เมื่อคืนเกือบจะพาเขาเดินจาก วัดสระเกศ

มาแล้ว ถ้าไม่เกรงใจ (หัวเราะ) บอกเขาพยายามรักษาไว้ให้ได้ คนที่เริ่มคลำถึงนี่ต่อไปมันจะง่าย เพราะว่ามีรูปแบบแล้ว เคยเข้าถึงชะที่ต่อไปมันจำตรงจุดนั้นได้ พอจำตรงจุดนั้นได้ต่อไปทำ พอถึงจุดนั้นบีบมันก็รู้ เอ! นี่ใช่แล้ว แล้วก็พยายามรักษาเอาไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้

ถาม : ยากตรงรักษานี้ ?

ตอบ : ใช่ บอกแล้ว มันไม่ยากหรอก ยากตรงรักษาไว้ ทำกำลังใจไล่ตามเขามันเหนื่อยนิดเดียว

ถาม : จริง ๆ แล้ว... เราสามารถกันมารได้ด้วยหรือ ก่อนตายนะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าความดี ความบริสุทธิ์ของเราเข้าถึงที่ไม่ต้องไปกันมันหรอก มารเขาไม่เห็นเองแหละจะ คือเขาไม่สามารถเข้าถึงความละเอียดจุดสุดท้ายได้ ในเมื่อเขาเข้าไม่ถึงตรงจุดนั้น มันก็เหมือนกับคนละคลื่นความถี่กัน เขาก็ไม่สามารถจะแทรกคลื่นของเราได้

ถาม : แต่เจ้ากรรมนายเวร....?

ตอบ : ถ้าเจ้ากรรมนายเวร トラบใดที่ยังมีขันธห้าอยู่มันเอาเราแน่ คำว่ามีขันธห้าอยู่ หมายถึงว่ามีจิตบริสุทธิ์อย่างแท้จริงแล้วนะ ถ้าจิตยังไม่บริสุทธิ์อย่างแท้จริงต่อให้เป็นจิตมันก็ลากเรา ลงไปอบายภูมิได้

ถาม : การที่เราจะนำหนังสือของศาสนาพราหมณ์ไปเผยแพร่ คือว่าพอดีน้องเขามีกว่าโรงเรียนที่ต้องการหนังสือ น้องอีกคนเขาถือพราหมณ์ เขาจะ.....?

ตอบ : เขาเคารพเทวดาในศาสนาเขามากกว่า

ถาม : ค่ะ แล้วที่นั่นน้องเขาก็บอกว่า ตอนนีทเวสถานกำลังทำหนังสือออกมาเล่มหนึ่งดีมากเลย ให้ขอ ขอเล่มหนึ่งเผื่อเขาด้วย เพราะว่าเวสถานจะให้กับโรงเรียนเท่านั้น ก็เลยคิดว่า การไปขออย่างนั้นเท่ากับไปเผยแพร่ศาสนาพราหมณ์ให้กับนักเรียน มันก็จะไม่ดี

ตอบ : ดี ใครว่าไม่ดี หนังสือทุกประเภทจัดเป็นธรรมทานทั้งหมด เพียงแต่ว่าถ้าเป็นหนังสือธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้าโดยตรงก็เป็นธรรมทานสูงสุด การให้ธรรมทานอย่าลืมนึกว่าชนะทานทั้งปวง เพราะอย่างน้อยๆ คนที่เขาไปศึกษาเรียนรู้ เขาจะต้องได้ความรู้ ความก้าวหน้าด้านใดด้านหนึ่งขึ้นมา เป็นการยกระดับจิตใจหรือว่าภพภูมิของตนให้มันสูงขึ้นกว่าเดิมได้ เขาจะได้ประโยชน์จากตรงจุดนั้น ในเมื่อได้ประโยชน์จากตรงจุดนั้นถือว่าเป็นธรรมทานอย่างหนึ่ง เป็นอานิสงส์ใหญ่เหมือนกัน...ไปเหอะ แจกเยอะๆ ยิ่งดี คืออย่างน้อยๆ ถ้าคนที่เขายังไม่ยึดในด้านของพระรัตนตรัยอย่างจริงจัง เขาก็ยังได้ในเวदानุสติ คือการระลึกถึงเทวดา เพราะว่าทางศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูนี้เขาจะยึดเทวดาเป็นใหญ่

ถาม :

ตอบ : อาจารย์ เขาแปลว่า ต้นแบบ มาสมัยหลังความหมายของคำว่า ต้นแบบ กลายเป็น **ที่พึ่งของศิษย์** ถ้าหากว่าเป็นอาจารย์ผู้ให้ศีลธรรม เรียก **ปัพพชชาจารย์** ถ้าหากว่าเป็นอาจารย์คู่สวด ก็มี **กรรมวาจาจารย์** **อนุสาวนาจารย์** ถ้าเป็นพระอุปัชฌาย์ ก็คือ **อุปัชฌายาจารย์** ฉะนั้นอาจารย์หรือ อาจารย์ยะ มาจากบาลีโดยตรง

ถาม : เรื่องวิปัสสนูปกิเลส ?

ตอบ : **วิปัสสนูปกิเลส** เรียกสั้น ๆ อีกอย่างหนึ่งว่า **อุปกิเลสของวิปัสสนาญาณ** ของพวกนี้ **อุปกิเลส** แปลว่า โกลซึ่งกิเลส ถ้าเราไม่หลงยึดติด เขาก็เป็นสิ่งที่แค่โกลกิเลสเท่านั้น แต่ถ้าเรายึดติดเมื่อไหร่มันจะเป็นกิเลสทันที อย่างเช่น เขาบอกโอภาส แสงสว่างเกิดขึ้นอย่างนี้ บางสำนักโอภาสพอแสงสว่างเกิดขึ้นปั๊บ เขาก็คิดว่าเขาบรรลุมรรคผลแล้ว ญาณเครื่องรู้เกิดขึ้นก็คิดว่าตัวเองบรรลุแล้ว **อวิโมกข์** การน้อมใจเชื่อเกิดขึ้น ก็คิดว่าตัวเองบรรลุแล้ว **ปัสสัทธิ** ความสงบใจเกิดขึ้นก็คิดว่าบรรลุแล้ว **ปัดคาหะ** มีความเพียรกล้าประเภทเดินจงกรม ๗ วัน ๗ คืน ไม่ยอมเลิก ก็คิดว่าตัวเองบรรลุแล้ว อะไรเหล่านี้เป็นต้น รวมแล้วมีอยู่ ๑๐ อย่างด้วยกัน ถ้าหากว่าเราไม่ไปยึดติด ไม่ไปเกาะตรงจุดนั้น เขาก็เรียกว่าอุปกิเลส คือโกลี่ที่จะเป็นกิเลส แต่ถ้าเรายึดเมื่อไหร่มันเป็นกิเลสเลย เพราะว่ามันยังไม่ใช้ส่วนเข้าถึงจริงๆ โดยเฉพาะตัวหลังๆ นี่อันตรายมาก อย่างพวก**ปัสสัทธิ** ความสงบจิตใจสงบระงับจากนิวรณ์ทั้งปวง ด้วยอำนาจของฌานกตวั คิดว่าตัวเองเข้าถึงแล้ว นึกกันดี ความใคร่ค่อยลง คือ อารมณ์ของกามฉันทะไม่มี มันนิ่งมันสงบไป ด้วยกำลังของฌานมันกตเอาไว้ คิดว่าตัวเองบรรลุเป็นพระอรหันต์แล้วก็มี ถ้าผลอฌานถอยเมื่อไหร่ มันตีหงายห้อง

ถาม : อย่างที่เคยอ่านของหลวงปู่ดุลย์ ที่ว่าพระที่เป็นลูกศิษย์ท่านไปแล้วท่านคิดว่าบรรลุแล้ว ท่านรีบมาบอกหลวงปู่ท่านที่เลย แล้วก็ให้หลวงปู่ไหว้ท่าน อันนั้นคือหนึ่งใน.....?

ตอบ : ลักษณะอย่างนี้แหละ อันนั้นจริงๆ บางทีเขาเรียก **สัญญาวิปัสสา** คือเข้าใจผิดคิดว่าใช่

ถาม : ต่างกันอย่างไรระหว่าง ลัญญาวิปัสสน กับ วิปัสสนูปกิเลส ?

ตอบ : ก็อันเดียวกัน คือตัวนั้นญาณเครื่องรู้มันเกิด ในเมื่อเครื่องรู้เกิด บางทีก็พิชจักชุก्यान เกิดบ้าง รู้แจ้งแทงตลอดไปหมดเห็นตั้งแต่ต้นยันปลาย แต่ว่า แทนที่พิจารณาว่า เป็นแค่เห็นเท่านั้น เห็นนี่เป็นการเข้าถึง ยังไม่ใช่ผลที่จะได้เป็นของเรา เพราะฉะนั้นถ้าหากนับการรู้เห็นมันเป็นแค่ มรรค เท่านั้น ดีไม่ดี เป็นแค่ โศตรกฏญาณ เท่านั้นเอง

ถาม : หลวงปู่จวม ท่านบอกว่า รู้แจ้ง แต่ไม่แทงตลอด ใช้อนันนี้เปล่า ?

ตอบ : ลักษณะนั้นนะ คิดว่าใช่ มันใจว่าใช่ แต่จริงๆ แล้วยังไม่ใช่ เพราะยังไม่ใช่ของเรา สดางค์วางอยู่ตรงหน้า ของใครก็ไม่รู้ จะไปคิดว่าเป็นของเรา ได้อย่างไร แต่ส่วนใหญ่มันกองอยู่ตรงหน้า ก็คิดว่าเป็นของตัวเองแล้ว

ถาม : ต้องแทงตลอดแล้ว ถึงเป็น ?

ตอบ : เรื่องภาษานี้ ไม่ต้องไปเถียงกันหรอก ถึงเวลาแล้วจริงๆ ความหมายมันลงที่เดียวกัน เพียงแต่พูดกันไปคนละอย่าง แล้วแต่ที่ท่านจะใช้คำพูดแบบไหน หลวงปู่บุดดา ท่านบอก ภายเดียวจิตเดียวกับนิโรธ หลายกายหลายจิตมันอยู่ หลวงปู่มหาอำพัน ท่านบอก อย่างรุ่งเรืองของคนอื่น ทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด คนละเรื่องเดียวกันมั๊ยล่ะ? เรื่องเดียวกัน แต่ท่านพูดคนละอย่างกัน พูดตามประสบการณ์ หรือว่าพูดตามความหมายที่ท่านเข้าใจ แต่จริงๆ แล้วมันเรื่องเดียวกัน

ถาม : พระสุปฏิปันโน หลวงปู่ที่หลวงพ่อกันเคยพาลูกศิษย์ไปกราบและนิมนต์มางาน ๑๐๐ ปีหลวงปู่ปาน เคยมีความเนื่องอย่างไรบ้างกับหลวงพ่อกัน ?

ตอบ : มีหลายองค์ที่เคยปรารภนาพระโพธิญาณมาด้วยกัน อย่างหลวงปู่

ธรรมชัย หลวงปู่ ครูบาไชยวงศ์ ผู้ที่ปรารภนาพระโพธิญาณ เขาเรียก พระโพธิสัตว์ บุคคลที่เป็นพระโพธิสัตว์เขาถือเป็นเพื่อนกันหมด หลายองค์ในอดีตก็เคยเนื่องกันมาอย่างหลวงปู่ครูบาชุ่ม วัดวังมุย วัดชัยมงคล ที่ลำพูน ในอดีตก็เคยเป็นที่ขายมา แต่ละท่านส่วนใหญ่มันจะต้องมีความเนื่องกันมาก่อน พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก บอกว่าบุคคลที่เกิดมาได้พบกันในปัจจุบัน ในอดีตที่ไม่เคยเนื่องถึงกันมานั้น ไม่มี อย่างน้อยๆ ต้องมีฐานะใดฐานะหนึ่งที่สืบเนื่องถึงกัน อาจจะเป็นคนครอบครัวเดียวกัน พ่อแม่ลูกเมีย หรือไม่กี่ครูบาอาจารย์, ศิษย์ หรือเพื่อนฝูงมิตรสหายกัน จะต้องมิลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ไม่เช่นนั้นไม่มีโอกาสได้มาเจอกัน

ถาม : อย่างในหลวง เมื่อเข้าตื่นขึ้นมาเนี่ยถึงท่าน ปกติตื่นขึ้นมาเนี่ยก็ถึงบทสวดมนต์ แต่วันนี้ตื่นขึ้นมาเนี่ยถึงท่าน ?

ตอบ : วันนี้ ๕ ธันวาคม (หัวเราะ)

ถาม : จริงๆ แล้วคนในประเทศไทยที่รักท่าน ก็เคยเกิดเป็นลูกท่าน ?

ตอบ : พระโพธิสัตว์ที่ตั้งความปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้า เขาจะมี มโนปณิธาน คือนึกว่าจะเป็น วชิรปณิธาน ออกปากว่าจะเป็น ภายวชิรปณิธาน ทำทั้งกายทั้งวาจา เพื่อให้ได้เป็น การที่ มโนปณิธาน คิดว่าจะเป็น ถ้าเป็นขั้นที่เรียกว่าง่ายที่สุดก็คือ พระปัญญาธิกะโพธิสัตว์ ก็ต้องใช้การคิดอยู่ ๗ อสงไขยกับแสนมหากัป พูดว่าเราจะเป็นพระพุทธเจ้า ใช้เวลา ๙ อสงไขยกับแสนมหากัป เพราะฉะนั้นอย่างของท่าน ถ้าเราตามเกิดมาชาติละหนึ่งๆ ก็คงเป็นลูกท่านจนนับไม่ถ้วน

ถาม : แล้วที่ผ่านมามีที่พระองค์แล้ว ?

ตอบ : ๓ ล้านกว่าองค์ เกือบ ๔ ล้าน

ถาม : ที่หลวงพ่อบอกเอาไว้ว่า อาณิสสการสร้างสมเด็จองค์ปฐม จะเข้าถึงพระนิพพาน เร็วมาก ต้องตั้งความปรารถนาด้วยไหมครับ ?

ตอบ : พุดง่าย ๆ ว่า ตั้งความปรารถนาไว้ แปลว่า กำลังบารมีของเรา อยู่ในระดับ ปรมาตถบารมี แล้ว คนที่จะใช้อริชฐานบารมีเป็น ต้องอยู่ในระดับอุปบารมีขั้นปลาย หรือปรมาตถบารมีเท่านั้น , อริชฐานบารมีคือตั้งใจว่าเราทำสิ่งนี้เพื่ออะไร ถ้าหากว่ายังอยู่ในระดับ บารมีขั้นต้น ขึ้นกลาง บางทีอริชฐานไม่เป็นพรอก ดีไม่ดีเห็นคนอื่น อริชฐานไปค้ำเขาเสียอีก บอกว่าทำแล้วยังอยากได้อะไร โยนโยนได้ นี่ ยังโลกอยู่นี่หว่า

ถาม : อย่างคนที่ร่วมสร้างสมเด็จองค์ปฐม ด้วยความศรัทธา แต่ทำไมได้ อริชฐานจะเข้าสู่พระนิพพานนี้.....?

ตอบ : อย่างน้อย ๆ ตัวอาณิสสพุทธบูชา ก็จะไม่เกิดนอกเขตพระ พุทธศาสนาแน่นอน การที่อยู่ในเขตพระพุทธศาสนา อย่างน้อย ๆ เรื่องทาน ศีล ภาวนา มันต้องมี เป็นการทำให้บารมีของเขาเข้มข้นเร็วขึ้น ขณะเดียวกันว่า ถ้าหากว่าตั้งใจเอาไว้กับนิพพานได้เร็วขึ้น

ถาม : เรื่องศีลข้อหนึ่ง อย่างกรณีหนึ่งเขาทำหน้าที่ขับรถ เพื่อพาเพื่อนที่ เรียนสัตวแพทย์ไปเชือดสัตว์ คนขับรถก็จะมีส่วนในกรรมปาณาติบาตมั๊ย?

ตอบ : ถ้าตั้งใจขับรถเพื่อพาเพื่อนไปเชือดนี่เสร็จแน่เลย แต่ถ้าขับ รถไปส่งเพื่อนเพื่อนจะทำอะไร เรื่องของมัน ไม่เกี่ยวกับ ลักษณะนี้ต้อง ทำแบบภรรยาของพรานกุกุมิต เป็นพระโสดาบันตั้งแต่อายุ ๑๖ สามปี เป็นพรานออกล่าสัตว์ทุกวัน แม้อีหนูส่งบ่วงเชือกมา ก็ส่งให้ แม้อีหนู ส่ง

หน้าไม้มา ก็ส่งให้ แม้อีหนู ส่งหอกมา ก็ส่งให้ พระท่านทราบจากที่พระ พุทธเจ้าพยากรณ์ว่าภรรยาของพรานกุกุมิต เป็นพระโสดาบัน ก็แปลก ใจว่า ทำไมพระโสดาบันยังสนับสนุนการฆ่าสัตว์อยู่ ? พระพุทธเจ้าบอก ลองถามเธอดูซิว่า เธอคิดอย่างไร ? ปรากฏว่าภรรยาพรานกุกุมิต บอกว่า ภรรยาทำหน้าที่ทำตามสามีสั่ง สามีให้ส่งบ่วงเชือกให้ก็ส่งให้ ให้ส่งหน้า ไม้ให้ก็ส่งให้ ให้ส่งหอกให้ก็ส่งให้ ทำตามคำสั่งของสามีเท่านั้น ส่วนสามี นำสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ไปทำอะไรเธอไม่รับรู้ หมดเรื่องแค่นั้น ตัดกำลัง ใจซะ ไม่อย่างนั้นมันจะกลายเป็นคิดหาหนทางใส่ตัว

ถาม : อย่างกรณีที่ว่าเจอสดางค์หล่น เพื่อนผมเขาบอกว่าไม่น่าจะบาป เพราะการเงินใครก็ไม่ว่า แต่ผมก็เถียงไปว่า ถ้าเป็นผมจะเซฟตัวเองว่าเงิน ใครก็ไม่ว่า ผมไม่ว่าเขาจะให้เราหรือเปล่า ถึงแม้เป็นเงินตกผมก็จะไม่เอา

ตอบ : นั้นมันอยู่ที่เรา แต่จริงๆ เก็บมาหยอดตู้ทำบุญไปก็ได้ หรือไม่ก็ ให้ออกทานไปก็ได้ ได้ประโยชน์มากกว่า แต่โบราณเขาถือนะ เขาถือว่าการตัดลาภ เหมือนกับว่าข้างหน้าเราจะได้ลาภใหญ่ แล้วของนี้ไหลล มายั่วลูกกะตา เราเก็บขึ้นมา เท่ากับเราได้แค่นั้นของใหญ่ก็เลยไม่ได้ คือวันนั้นจะได้ โอกาสได้มันต้องครั้งเดียว ในเมื่อครั้งเดียวนั้นเราไปใช้ กับของน้อยซะแล้ว ของมากก็เลยอด อันนี้โบราณเขาถือ แต่เราไม่ต้อง ถือตามก็ได้

ถาม : สมัยที่หลวงพ่อยังอยู่ อ่านหนังสือเจอหลวงพ่อดอนวางยาบ่อย เลยหรือคะ ?

ตอบ : หลายครั้งอยู่

ถาม : คือพวกที่เป็นคอมมิวนิสต์ เทรอคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่หรอก บางทีเชื่อใหม่ว่าเป็นนักบวชด้วยกันนี่แหละ พูดย่างๆ ว่าตอนนั้นรัศมีหลวงพ่อกลับเขาไปหมด ถ้าหลวงพ่อดายเสีย เขาคงขึ้นมาแทน คนจะไปหาเขา นี่ล่ะ นักบวชล่ะ จำไว้ เหลือเชื่อมั๊ย ? เอาเรื่องเหมือนกัน แล้วก็ยังมีหลายสำนักที่เป็นอาจารย์ไสยศาสตร์ พวกนี้เขาจะรับจ้างลักษณะที่ว่า ถ้าล้มหลวงพ่อดี เขาจะตั้ง ค่าตัวจะแพง เอากับมันสิ (หัวเราะ) ตกลงเรื่องลัทธินอกศาสนานั้น มันเป็นแค่ส่วนเดียวเท่านั้น ก็เลศคนมันยุ่งกว่าที่เราคิดเยอะเลย

ถาม : ที่คิดอย่างนี้ก็แสดงว่าลงอเวจี ?

ตอบ : ตอนมันทำ มันยังไม่ลง ต้องรอดตายก่อนก็เลยไม่รู้ (หัวเราะ)

ถาม : สมัยนี้ยังมีกันอยู่มั๊ย เคยโดยมั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่รู้เหมือนกัน เรื่องของฝากนี้ ใครฝากมาเรารับทั้งนั้น ปัจจุบันใช้ช้อนเงินอยู่ แล้วไม่ยอมฉนอาหารคนเดียว ตอนแรกอาจารย์สมพงษ์ เขาฉนอาหารคนเดียว เขาเป็นเจ้าของอาวาสนี่ เป็นเจ้าคณะตำบลด้วย ถึงเป็นลูกศิษย์อาดมาเขาก็ใหญ่เบิ่งพอสมควร ปรากฏว่าเราไปถึงเขาจัดมาต่างหาก ก็ยกไปกินกลางวงนั้นแหละ ทุกเที่ยวเลย มาตอนหลังเขาถามว่าทำไม ? บอกว่า อันดับแรกคุณจะได้ไถลชีวิตกับพระเถรเลยถ้าทำตัวอย่างนั้น อันดับที่สอง ถ้าคนจะวางยาคุณลงง่ายที่สุดเลย สำหรับเดียวคุณตายแห้งเลย ถ้าหากเราไปกินส่วนรวมมันมีปัญญาก็วางไปสิ พระทั้งวัดมันไม่รู้ว่าเราจะกินอันไหนนี่ (หัวเราะ) น่าสนุกมั๊ย ? บอกแล้วว่า**ภยตูปัญฐานญาณ** การเกิดมา มันเป็นโทษเป็นภัย เป็นของที่สุดแสนจะน่ากลัว (หัวเราะ) ขนาดเป็นนักบวชยังไม่ใช้จะปลอดภัยเลย

ถาม : ยังไม่นับสิ่งที่มาแบบไม่เห็นอีก

ตอบ : ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ของแถมพวกนี้เยอะ คนเขาเมตตา เขารักเราเขาก็ให้ เราก็กิน ๗ไว้ก็แล้วกัน

ถาม : รับแล้วส่งคืน

ตอบ : ไม่ส่งล่ะจะ ชี้เหนียว รับแล้วยึดทรัพย์สินเลย

ถาม : เขาบอกว่า บางทีคนที่มีวิชา ถ้าเกิดส่งของแบบไสยศาสตร์ ไปหาคนที่ไม่มีวิชาเช่นกัน คนที่มีวิชานั้นถ้าเกิดว่าไม่ส่งไป ก็เอาไปเก็บที่ถ้าพญานาค ?

ตอบ : ไม่ต้องยุ่งขนาดนั้นก็ได้อ่า เขามีวิธีแก้ บางสำนักเขาจะตั้งขันน้ำมนต์รอไว้เลย ถึงเวลาก็จ้อม แล้วก็ไปดูว่ามันคืออะไร? ถ้าหากพวกประเภทส่งเป็นแล้วรับไม่เป็น ถ้าไม่ระวังก็โดน แต่ถ้าประเภทรับเป็น ส่งมาเท่าไร ก็โน่น ลงขัน ลงโองไปแทน

ถาม : แล้วอย่างถ้าเขาเกิดส่งควายธนูมาล่ะคะ ?

ตอบ : เก็บไว้ไถนา ไม่เปลืองน้ำมัน อันนั้นน่ากลัวนะ เพราะว่าถ้ามันทำร้ายเราไม่ได้ มันย้อนกลับไปบางที่มันทำร้ายเจ้าของมันเอง เพราะฉะนั้นเจ้าของเขา ถ้าไม่ใช่ประเภทเอากันถึงตายจริงๆ เขาจะไม่ใช้หรือกโดนเฉพาะลักษณะที่เขาเรียกว่า **วัวแดง** จะเป็นไสยศาสตร์ทางด้านของเขมร ถ้าหากส่งออกไปอะไรขวางหน้า มันขัดแหละเลย ไม่ฟังเสียงหรือว่าจะเป็นอะไร

ถาม : สมมุติว่ามีคนส่งควายธนูมา แล้วเกิดไม่โดน หลวงพี่เอ่อออกไปจะโดนมั๊ย ?

ตอบ : อันนี้ไม่แน่ใจ เพราะตอนที่อยู่ชายแดน สมัยนั้นได้รับคำสั่งให้ขึ้นไปปิดตลาดมืด ตลาดมืดนี้มูลค่าเท่าไรไม่รู้ละ ปี ๒๕๒๔ ตลาดเล็กๆ อย่าง

กระโถนช่างกรรมมาลี

อริญประเทศ อำเภอดียว ตัวเงินหมุนเวียนเป็นร้อยๆ ล้าน แต่ละวัน
แล้วของเราไปปิดเขาเกลี้ยง เขาเลยส่งมือปืนมาตามล่า ตั้งค่าหัวคนละ
สองแสน สามแสน ไล่สอง-สามแสน สมัยก่อนคงเป็นล้านสมัยนี้ แต่ส่งมือปืน
มายิงทหารก็เหมือนส่งเด็กไปสอนหนังสือสังฆราช โจนเรากวาดชะเหี้ยน
(หัวเราะ) มันก็เลยใช้วิธีไสยศาสตร์แทน ก็มีทำยาสั่ง มีทั้งพวกปล่อยผีมา
พวกลักษณะนี้ มีอยู่คืนหนึ่งได้ยินเสียงเหมือนนกเล็ก , หรือว่าแมลงตัว
ใหญ่ๆ บินด้วยความเร็วสูงมาก โจนอยู่รอบฐาน ก็เลยโผล่ไปดู เห็นเป็น
วัวซีผึ่งตัวเล็กๆ กำลังวนอยู่รอบฐานจะเข้ามา แต่ของเรafortงมหาพิชัย
สงคราม คือธงแดงข้างบนที่เห็น หลวงพ่อท่านยืนยันผืนเดียวคุ้มได้ทั้งฐาน
เราเองก็เลยนั่งดูมัน ดูซิมีปัญหาวิ้งมั๊ย? ไม่เห็นเอาก็เรื่องของมัน
วนไปวนมาครั้งก่อนชั่วโมงเข้าไม่ได้ก็กลับไป ไม่รู้เหมือนกันไปเล่นเจ้านาย
มันเองหรือเปล่า

